

КАРЪН МАККОМБИ СРЕЩИ, ДВОЙНИ СРЕЩИ И МНОГО ГОЛЕМИ ГРИЖИ

Част 2 от „Светът на Али“

Превод от английски: Надежда Радулова, 2007

chitanka.info

*На Алис Милър (на 83 1/2 години)
— принцесата на палата Александра*

ПРОЛОГ

Мила мамо,

Онзи ден попаднах на една ваша снимка с татко — нали се сещаш, онази от първата ви среща. Където изглеждаш малко странна, 'щото тъкмо си повърнала...

Както и да е, напомни ми колко обичах да ми разказваш как сте се запознали, как той е идвал в магазина за джинси на Камдън Хай Стрийт, където ти си работела, и е пробвал купища панталони всяка седмица, само за да има повод да си говори с теб. (Така и не си е купил, нали?)

А още повече ми харесваше историята как *ти* си прекарвала обедната си почивка в магазинчето за велосипеди отсреща и един ден си си купувала звънец, друг път помпа за колелото, и дори кутия с инструменти.

И тогава, когато *най-после* той те поканил да излезете, станало ясно, че дори *нямаш* велосипед.

Много е симпатично, дето си казала на татко, че няма проблем с това, че е объркал кината същата онази вечер и по грешка те е завел на филм на ужасите. *Макар* че при вида на кръв ти прилошава. И е *адски* симпатично от страна на татко, че е продължил да те харесва и след като си повърнала в скута му.

Истинска любов.

Истинска, истинска любов.

След всичко това мисля, че не бих била в настроение да извадя фотоапарата си, както ти си постъпила, и да направя обща снимка (струва ми се, че на твое място щях да искам тутакси да забравя цялата работа, при положение, че съм оповръщала всичко наоколо). Но се радвам, че *не си* постъпила така, защото в противен случай нямаше да имаме документирана първата среща на родителите ни. Не знам дали онази вечер сте се целунали за първи път (надявам се, че не, предвид обстоятелствата), но въпреки това за мен тази история е най-

романтичната, която някога съм чувала. Нищо, че в храстите не са свирели цигулки, а от небето не са валяли розови листчета.

Дано и на мен да ми се случи някога нещо такова (но може би без тази част с прилошаването).

Неотдавна ми хрумна, че може би пък... и това беше точно когато с Лин и Роуан започнахме да осъзнаваме, че татко си е намерил някого, с когото да те замести.

Но най-добре да чуеш всичко от самото начало...

Много те обичам,

Али
(твоего Детенце Лав №3)

ГЛАВА 1

ПЪРВАТА ЦЕЛУВКА (КОЯТО ИСКАМ...)

Добре, като стане дума за романтика, признавам си, че доста си мечтая. Ама наистина *доста*.

Мечтая си, докато разхождам кучетата нагоре към Палата Александра и гледам просналия се в ниското Лондон. Мечтая си вечер в леглото, докато лежа в тъмното и се взирам в звездното парченце небе през прозореца на таванската ми спалня...

Дотук всичко звучи много поетично и така нататък. Но понякога мечтая за романтични неща в изключително *неромантични* моменти. Като например в някои особено скучни часове или докато си мия зъбите, или когато съм дежурна по пералнята и сортирам мръсните чорапи на семейството, или дори докато помагам на братчето си Тор да почисти заешката тоалетна в задния двор.

Не мисля, че Жулиета си е мечтаела за Ромео, докато е чистела заешката тоалетна. Е, когато се сетя за филма, със сигурност не си спомням сцена, в която Клеър Дейнс с чифт домакински ръкавици мечтае за Леонардо Ди Каприо и се качва на балкона, за да натири побеснялото си зайче, настроено да хапе.

Може би фактът, че съм способна да си мечтая за романтични неща в неподходящ момент означава, че имам страшно въображение. Или че вероятно съм особнячка — не съм сигурна кое от двете. Но така или иначе, една от любимите ми теми за мечтаене се свързва с Първата Целувка. Ето каква е тя...

1) Отивам на купон и по магически начин започвам да изглеждам като Джоуи от „Доусън Крийк“. (Вижте какво, това е мечта, така че подобни неща е възможно да се случат, нали?)

2) Купонът е страхотен, музиката е супер, а най-супер от всичко е, че... го съзирам в претъпканата стая. (фигурата на *той* се променя в зависимост от това по кого съм си паднала дадената седмица. Доста често си падам по разни симпатични момчета, а после ми минава, но

има само едно момче, по което постоянно и истински си падам, и то е приятелят на сестра ми Лин — Алфи. Въздъх-въздъх...)

3) По време на купона си разменяме множество мъчителни погледи, които ни хвърлят в *трепет*. (Хубава дума — *трепет* — нали? Като изключим това, че веднъж я казах на Санди и тя реши, че става дума за някакъв вид риба. А честно ви казвам, ако между двама души се плъзга риба, работата *хич* не е романтична...)

4) Светлината е слаба и мъждукаща, започва любимото ми парче (то също се променя всяка седмица и от мечтаене на мечтаене) и изведнъж *той* се промъква до мен и ме кани да танцуваме.

5) Ето тук започва да става наистина хубаво... Обвивам шията му с ръце и усещам как се разтрепервам цялата, когато той ме придърпва към себе си, хващайки ме през кръста. Нищо не си казваме, просто се гледаме в очите, четем мислите си и инстинктивно знаем какво предстои да се случи. Като на забавен кадър се приближаваме един към друг, леко накланяме глави, когато моментът идва. Усещам топлината на устните му, дори преди да е докоснал моите. И тогава...

Седях на обичайната пейка пред Али Пали и оставях мечтата за Първата Целувка свободно да витае из главата ми. И тъкмо да слея устни с Алфи, мигът изведнъж се скапа.

Е, това наистина е неизбежно, когато главата ти се окаже в хватка.

— Били! Махай се от мен, идиот такъв! — изкрещях аз, като се опитвах да отместя ръката му от врата си.

С ъгълчето на очите си виждах двойка на средна възраст да се разхожда наоколо. Изглеждаха загрижени. Явно си бяха помислили, че някакъв луд ме е нападнал. Напълно ги разбирах. Откъде да знаят, че това е приятелят ми, който се държи като пълен задник...

Но не само те изглеждаха загрижени. Двете ми кучета — Ролф и Уинслет — не знаеха срещу кого да лаят по-напред: срещу Били, или срещу неговото малко шумно псе Прешъс, което тутакси започна обичайната си инспекция на задниците им.

— Предаваш ли се? — попита ме Били, когато не виждах, тъй като седеше зад гърба ми на пейката.

Сигурно пак е гледал тъпото предаване за борба по телевизията, въздъгнах аз.

— А ти ще престанеш ли да се държиш като шестгодишно хлапе? — успях да изръмжа. — Боже, хич не е чудно, че не можеш да си намериш гадже...

Това си беше удар под кръста (Били е особено чувствителен относно липсата си на успех с момичетата), но все пак той не се отказа.

Нещата станаха сериозни. Протегнах ръце назад и след няколко удара на сляпо, успях да се докопам до носа му и силно го дръпнах.

— Ааааа! — изквича той, пусна врата ми и се стовари върху облегалката на пейката, докато аз продължавах да стискам носа му.

Точно в този момент двойката мина покрай нас, огледаха ни с неодобрение — две тринайсетгодишни разглезени хлапета, които разваляха спокойствието на съботната им сутрешна разходка. Очевидно не им допадаха и лаещите кучета, защото зяпаха Прешъс, Ролф и Уинслет, сякаш бяха дяволски изчадия. (Е, това се отнасяше единствено за Прешъс.)

— Хайде бе, Али. Пускай ме — умоляваше ме Били на нос. Звучеше все едно от реклама за нощни болногледачки или нещо подобно.

Но можете да бъдете сигурни, че не му беше неприятно, след като вече седеше до мен с ръце на бедрата и не полагаше никакво усилие, за да ме спре.

— Много си смешен — казах му, след като подръпнах носа му още веднъж за късмет.

— Ще видим колко ще си смешна ти, когато след секунда ти извия цялата ръка...

— Само да посмееш... — казах аз и присвих очи.

— Така ли? — ухили се той.

Пое си дълбоко дъх, готов за отмъщение, но в този миг го пуснах и скочих от пейката.

Ролф и Уинслет решиха, че това е знак за игра и се скупчиха около мен, размахвайки ентузиазирани опашки.

— Ти си най-отвратителното момче, което познавам, Били! — изкрещях аз.

Той отново се захили насреща ми, хвана носа си и го издуха по възможно най-гротескния начин.

— Ще видиш как ще ти хареееееееса! — изръмжа и хукна към мен с протегнатата напред ръка, като че ли се канеше да я стовари върху лицето ми. Бях почти сигурна, че нищо няма да се случи, но все пак, като имах предвид какво леке е, направих единственото разумно нещо — втурнах се да бягам.

Чудех се какво ли си мисли в момента двойката, като гледа пиццата момиче, профучаващо надолу по хълма, с две ненормални кучета и малоумно момче с бейзболна шапка по петите. Вероятно се радваха, че това не са *техните* деца...

— Ще те пипна!

Тъкмо зърнах пътеката с червеникав чакъл, която извеждаше към един от изходите на парка, когато Били ме хвана през кръста и с ръгбихватка ме обърна на тревата.

— Махай се! — извиках за втори път, усещайки го с всичка сила да се стоварва върху мен.

— Аха! Никога няма да се откопчиш от Злата Ръка на Подлеца!

Някакси успях да се измъкна, да сграбча Злата Ръка на Подлеца в юмруците си и да я отстраня от лицето си.

— Били, порасни! — изкряхах, опитвайки се да звуча разгневена и да не се разсмея.

— Охо! Чуйте Али Лав! *Толкова* е чувствителна! — дразнеше ме Били с тъпашки глас. — Трябва да направим нещо по *този* въпрос...

Със свободната си ръка той започна безмилостно да ме гъделичка с дразнещите си пръсти — от кръста, през мишницата, до шията и обратно.

— МАААААХАААААЙ СЕ! — изквичих, останала без дъх и през кикот, но той продължаваше тормоза си, а и не че можеше да ме чуе сред врявата на трите лаещи кучета, които смятаха, че това е една превъзходна игра.

В този момент обаче сред цялата гълчава до мен достигна един друг звук. Твърди се, че майките дочуват плача на бебетата, без значение колко слаб и далечен е, дори и когато това не са техните бебета. Ами да, и аз успях да доловя скърцането на чакъла по съседната пътека и свистенето на велосипедни спирачки (когато баща ти има магазин за велосипеди, предполага се, че това е в кръвта ти). Но, разбира се, това, което прикова вниманието ми, беше, че някой ме извика по име.

— Здравсти, Али...

Обърнах се да видя откъде иде гласът и се опитах с една ръка да отместя Уинслет, която обаче щастливо продължи да облизва лицето ми. Не осъзнавах, че в същото това време другата ми ръка се намираще върху лицето на Били.

— К'во става? — измърмори той и се опита да се освободи от разперените ми пръсти.

Но аз не му отговорих — бях прикована от видението, разкрило се пред очите ми, кацнало на своя планински бегач.

— Здравсти, Алфи... — глупаво се усмихнах и помахвах неохотно с олигавена от кучето ръка.

Говорете ми за кофти стечение на обстоятелствата...

Стечение, при което що-просто-не-вземете-да-ме-убиете-преди-да-съм-пукнала-от-срам...

ГЛАВА 2

ЛИН Е МНОООГО ДАЛЕЧЕ ОТ ИСТИНАТА

Много странно е как осъзнаваш, че някой те гледа.

— Какво има? — настойчиво попитах, хващайки Лин да ме зяпа за седемнайсети път през последния час и нещо.

Седяхме в дневната — аз (на дивана), Лин (на дивана до мен), Роуан (в едно от креслата, докато лакираше ноктите си със сребрист лак), и Тор (караше на пода количките си из планинска местност, ролята на която изпълняваше дремещия Ролф), и безцелно зяпахме някаква скапана викторина по телевизията, след като бяхме приключили с поредното съботно преяждане.

Бях забелязала, че Лин се звери срещу мен, още докато седяхме на масата, и изследва лицето ми, сякаш ми е пораснал втори нос. А откакто бяхме свършили и се бяхме оттеглили в дневната, тя продължаваше скришом да ме фиксира с очи, макар привидно да преглеждаше обявите за работа в местния вестник в търсене на нещо, с което да запълва съботите си. И ето я сега, отново се беше заела с мен...

— Какво да има? Нищо не правя! — каза Лин и ококори зелените си очи, изненадана от обвинението ми. — Просто си чета вестника.

— Ами ако се опитваш да четеш, ще ти дам полезен съвет — старай се да концентрираш погледа си върху вестника, а не върху мен — саркастично отбелязах. — Не че виждам кой ще те вземе да работиш в събота...

В интерес на истината нямах намерение да се държа зле. А и всеки с акъла си би наел Лин да работи в събота. Тя е красива, любезна и знае как да се държи. (Разбирайте с другите хора... А не със сестрите си.) Просто настроението ми се беше развалило, след като Алфи ме хвана същата сутрин в онази компрометираща поза. Цялата вина беше на дядото на Били. Имам предвид, че ако родителите му не бяха решили да посетят дядо му в неделя, щях да се видя с него както обикновено, а не в събота. И Алфи нямаше да ме види в това

положение, т.е. — да лежа на тревата с плъснатия като мокро одеало върху мен Били и с побъркано куче, чиито лиги се стичаха по лицето ми с любезното разрешение на Уинслет.

— Като *не си* в настроение, не е нужно да си го изкарваш на мен — отбеляза Лин с вбесяващо справедлив глас.

Голямата ми сестра Лин е специалист по това да е вбесяващо справедлива. Всъщност може и да греша, но мисля, че заслужава отличен в това отношение...

— Не съм в лошо настроение! — заявих аз и гемииите ми потънаха още по-надълбоко.

— Хммм... — измърмори Лин презрително, като прелистваше страниците на вестника.

— Не съм! — продължих да протестирам.

— Както кажеш... — вдигна рамене сестра ми.

Нали разбирате какво имам предвид? Вбесявам се, когато започне да се държи с мен като всесилната голяма сестра. В такъв момент направо ми се иска да я... знам ли... Да разроша безупречната ѝ коса, или да разбъркам подреденото ѝ по цветове чекмедже с бельо, или нещо друго, което да вкара хаос в перфектно организирания ѝ свят.

— Хей, млъквайте, вие двете! Не мога да чуя какво казват! — сопна се Роуан.

Не че средната ни сестра (на мъдрата възраст между мен и Лин) беше особено запалена по идиотските игри в събота вечер. Просто е свръхчувствителна и мрази разправиите. При все че с Лин ежедневно се препират за нещо.

Но все пак и двете млъкнахме. Лин заби поглед във вестника, а аз се зазяпах в телевизионния екран.

„... а сега назовете едно животно, характерно за Австралия!“ — каза мазният и зъбат телевизионен водещ.

— Двуутробно! — кресна Тор, без дори да вдигне очи от играта си.

Ролф изсумтя и наостри опашка, когато една пожарна кола премина през косматите му бедра.

— За това се иска прекалено много ум, Тор! — измърмори Роуан, която завиваше капачката на лака си с разперени пръсти. — Струва ми се, че всички участници в това състезание са избирани по дебелина. Едва ли ще могат да напишат дума като „двуутробно“.

„Хайде, Кийт — австралийско животно! Ти можеш!“ — окуражаваше водещият с отчайващ блясък в погледа.

— Ключеста птичечовка! — каза Тор при вида на състезателя от екрана, който хапеше устната си и се опитваше да познае отговора.

— Пак се иска много ум, Тор! — намесих се и аз, докато полагах усилие да не мисля за Лин и подигравателните ѝ забележки. — Всичко, което искат да чуят, е „кенгуру“ или „коала“, заради което въпросният момък ще си тръгне с кола. А най-вероятно и това няма да успее да направи.

„Брррррррр!“

Звукът означаваше, че времето на момъка от екрана е изтекло. По дяволите отиваха шансовете му да спечели лъскава нова кола.

„Опасявам се, че времето ти свърши, Кийт. Нямаш ли поне предположение?“

„Хм“ — измънка нечленоразделният момък от екрана, — „мислех си за... овца.“

С Роуан и Тор избухнахме в смях, особено Тор, за когото незнанието, свързано с животинския свят, беше знак за страшно човешко падение.

Аз обаче бързо спрях да се смея, защото отново усетих върху себе си погледа на Лин...

— Какво?! Какво има? — настоях да разбера, бързо извърщайки глава, за да я хвана как ме наблюдава в гръб.

— Али, това любовно ухапване ли е?

— Моля? — намръщих се аз.

Сигурно се шегуваше. Тефтерчето ми с няколкото, за съжаление, романтични срещи не даваше информация някога да съм имала чак такъв късмет.

— Ето, тук! — каза тя и ме докосна с пръст от едната страна на шията.

— Махай се! — сопнах се аз със същите думи, с които се бях нахвърлила срещу Били по-рано през деня.

Скочих от дивана и се завтекох към огледалото до вратата на дневната. Само по себе си то беше произведение на изкуството. Мама го беше направила преди години. Бе купила парче огледало за няколко лири, разказваше татко, после го беше поставила в рамка от увиващи

се цветя, иззад които надничаха елфчета и те гледаха, докато се взираш в собственото си отражение.

Смъкнах надолу яката на пуловера си и се опитах да видя онова, което Лин виждаше. Със сигурност имаше някакво тъмно петно, но отблизо си личеше, както си и знаех, че то не е следа от ухапване.

— Кал! Това е всичко! — възкликнах аз, наплюнчих пръста си и взех да търкам петното мръсотия от същото онова място, където ръгбистът Били ме беше стискал сутринта.

— Мръсотия ли? — попита Лин, вдигайки вежди. — Не така твърди Алфи...

— Какво искаш да кажеш?!

— Ами Алфи каза, че от мястото, на което седял днес сутринта, изглеждало като че ли с Били се натискате на тревата при Али Пали...

Зяпнах, след което затворих уста. Какво можех да кажа на Лин, което да избие тази мисъл от главата ѝ, без да си призная, че единственото момче, с което бих се натискала с радост, е Алфи?

— Какво? Ти и *Били*! — изненадано се намеси Роуан.

Супер — сега освен Лин, се хвана и *другата* ми сестра.

— Не беше това! — нахвърлих се върху двете. — Просто се боричкахме, не се натискахме!

— Аха — измънка Лин с недоверие.

Гррррррр! Отново ме започваше...

— Вижте какво — взех настървено да се обяснявам, — абсурдно е. Все едно ти, Ро, да се натискаш с Чаза, а ти, Лин — с Алфи!

Пфу. Самата мисъл за това...

— Аз и Алфи? Все едно ли?! — подсмихна се Лин. — Както и да е, престани да извърташ нещата. Ако има нещо между теб и Били, тогава...

Но аз престанах да ги слушам, радарите ми вече се бяха пренасочили по посока на коридора.

И това не се дължеше на факта, че татко говореше по телефона, а че по-скоро *шепнеше* по телефона.

— Какво има? — попита Роуан, тутакси забелязвайки, че не просто си правя оглушки на заяжданията на Лин.

— Шшшшт! — прошепнах аз, залепила ухо до вратата на дневната.

Вратата изпука, когато Лин и Роуан се втурнаха и се скупчиха около мен, за да чуят това, което аз чувах. Даже и Тор тихичко се промъкна между ръцете ни и допря ушенце на малкия процеп на вратата.

— Да, страхотно беше, както в доброто старо време... — чухме баща ни стеснително да казва.

Лин се втренчи в мен, а през рамото ми и в Роуан, която пък седеше зад гърба ми и усещах тревожния ѝ горещ дъх в шията си.

— Много време изтече, това е сигурно...

— Какво става? — прошепна Роуан. — За какво говори той?

— Шшшш! — вдигна пръст Лин.

— О, да, непременно. Много ще ми хареса... — измърмори татко. След което последва стаен и горчив смях — Не, не съм им казал още...

Лин се взря в мен, погледът ѝ казваше точно онова, което и аз си мислех. Не виждах изражението на Роуан, но усетих потреперващата ѝ ръка върху рамото ми.

— Нали не си мислите, че...? — пошушнах аз.

— Шшшш! — прекъсна ме Лин, свеждайки поглед към главицата на Тор.

Това беше проблемът. Винаги се опитвахме да щадим братчето си от подобни неща и не можехме да му кажем какво си мислим.

Това беше ли... Можеше ли да бъде нещо, свързано с *мама*?

ГЛАВА 3

ИСТОРИЯТА НА НЕВИДИМАТА МАМА...

— Али? Аз съм. Може ли да вляза? — чух гласа на Лин от другата страна на вратата.

Много популярна бях станала изведнъж. Обикновено около единайсет часа в събота вечер аз съм сама в стаята си (заедно с чудатата котка — *всичките* ни котки са такива), освен ако Санди не е останала да пренощува вкъщи, което прави понякога.

Тази вечер обаче стаята ми беше като магнит — три (от петте) котки, двете кучета и сестра ми Роуан заемаха пространството под скосения ми таван. Котките — Франки, Колин и Флъфи — вече бяха в стаята, когато с Ролф изтопуркахме нагоре по стъпалата след празна откъм събития вечер с татко и Тор пред телевизора (точно тази събота социалният ми живот не беше особено натоварен). А Уинслет следваше Роуан, когато почука на вратата ми (Уинслет си е умно, ала нацупено куче, и беше надушила, че това е мястото, на което трябва да бъде).

Вече очаквах при следващото потропване на вратата да видя хамстерът на име Лудия Макс, който предвожда процесия от игуани, бели мишки и буболечки, изпъззели от стаята на Тор.

— Да, влизай! — отвърнах с тих глас.

По никакъв начин не исках да известя задрямалия татко, че има някакво семейно шушу-мушу в таванската стая.

Лин едва откряна вратата и котката, която не беше Колин, шмугна чернобялото си тяло през процепа. Прелетя покрай мен и излегналата се на пода Роуан, и леко като перце скочи право в леглото ми. Отблизо забелязах сдъвканите му побойнически уши и заподозрях Еди. Липсваше единствено кривогледият Дерек, който да започне да драска по вратата, за да съберем цялата котешка фамилия.

— Ох... — въздъхна Лин, леко разочарована, че Роуан я е изпреварила.

— Е, Лин, как беше вечерта? — попитах най-голямата ни сестра. — Рано се прибираш от купона.

— Защото си тръгнах рано. Нямах настроение — вдигна рамене тя, затваряйки вратата зад себе си и разполагайки се на пода. — Не можех да спра да мисля за татко...

Напълно я разбирах. И аз бях прекарала цялата вечер, преструвайки се, че гледам телевизия, докато умът ми непрестанно беше зает с татко и неговия телефонен разговор.

(И все пак, представете си да сте на купон с Алфи и да си тръгнете! Но Лин не го вижда по начина, по който го виждам аз. На това момиче му *трябват* очила — няма *друго* обяснение. Очила, или мозъчна трансплантация. Едно от двете...)

— И аз също — заяви Роуан, като прокара пръсти през тъмните си къдрици, при което индийските ѝ гривни се раздрънчаха. — Видях се с Чаза и той ни показваше с Вон какво може да свири на новата си китара...

Лин извъртя очи при мисълта колко скучно звучи всичко това, но за щастие Роуан беше твърде разсеяна около Франки, който се разхождаше в скута ѝ, за да забележи.

— ... но постоянно си мислех за татко — продължи Роуан. — И за онова, което говореше по телефона, и... за всичко.

Всичко... означаваше *мама*. Или най-малкото — подозренията ни, че разговорът имаше нещо общо с нея.

Даже много общо.

— Е, Али — той спомена ли нещо за това? — попита Лин, като се подпря на лакти на овехтелия ми килим, след което мъдро се изправи, разбирайки колко неудобна е позата. — Нещо, каквото и да било?

— Не — поклатих глава. — Само се шегуваше с програмата по телевизията и после се качи да прочете на Тор приказка за сън. Обичайното.

Със сестрите ми нямахме време и възможност да поговорим преди Лин и Роуан да излизат. А и Тор беше наоколо (а не искахме да объркваме мозъчето му), плюс че татко влетя в стаята веднага след телефонния разговор и весело поиска да се осведоми за тъпите въпроси от викторината, които е пропуснал.

(Да бяхте видели колко светкавично четиримата се изнесохме от вратата, в мига в който чухме слушалката да се затваря. В един миг бяхме струпани около входа на дневната, в следващия се върнахме по местата си на дивана и т.н., опитвайки с *всички сили* да успокоим дишането си.)

— Ами когато Тор си легна — продължи Лин да ме разпитва, — не намекна ли поне нещо?

— Не, нищичко не каза. Никакви намеци, нищо.

Вече бях обсъдила това с Роуан и знаех какъв ще е следващият въпрос на Лин, просто защото Роуан го беше задала трийсет секунди, преди най-голямата ми сестра да почука на вратата.

— Не можа ли да изкопчиш от него някаква информация? — попита Лин, както и очаквах.

— Не. Мина ми през ума, но не можах да измисля какво да кажа, за да не разбере, че сме подслушали разговора — взех да обяснявам.

Работата не вървеше на добре. И двете ми сестри ме гледаха с дълбоко разочарование. Очевидно бях единствената им надежда да разнищя случая още същата вечер и гръмко се бях провалила.

— А мислиш ли, че *може* да е разговарял с мама? — попита Роуан, като най-сетне произнесе на глас онова, за което всички се чудехме.

Цяла вечер си бях мислила точно това, но честно казано, не ми се вярваше да е възможно. Не вярвах, че татко би го запазил в тайна от нас (като изключим Тор, и то заради самия него). Не и след цели четири години...

Може би сега е моментът да ви разкажа какво се случи с мама. По-сложно е отколкото предполагате, най-вече защото има *две* версии: кратка и дълга (иначе казано — благородна лъжа и истина). Налага се да ви разкажа и двете, още повече, че първата не отнема никакво време.

История на Изчезналата мама (кратка версия): в нея вярва Тор. Мама толкова силно ни обичала, че се почувствала ужасно, задето има много деца по света, за които няма кой да се грижи. Затова и решила да замине за известно време — като ни оставила под вещите грижи на баща ни — и да работи в благотворителна организация, която я изпраща в най-отдалечени места. Има много страни далече по света,

където живеят много деца, нуждаещи се от грижи. Ето затова мама я няма толкова дълго. Но един ден ще се прибере у дома...

История на Изчезналата мама (истината): на практика мама била само на седемнайсет (а татко на двайсет и две), когато двамата започнали да се срещат. Мама тъкмо била завършила гимназия и работела в един магазин за джинси в Камдън, но планирала да си направи собствен щанд на пазара в Камдън, където да продава картините и керамиката си, а след това със спечелените пари искала да обикаля света една година, преди да се запише в Художествената академия. Такъв бил планът ѝ. Но изведнъж — хоп! Разбрала, че е бременна с Лини (разбирайте с Лин. Не че някой я нарича така. Освен Роуан).

Така или иначе, когато преодолели шока, мама и татко били неземно щастливи и вече на осемнайсет години, майка ни се оказала в малък апартамент, омъжена за баща ни и с малко бебенце, за което да се грижи.

Пред тях се простирали десет много щастливи години (и те наистина бяха щастливи — спомням си голяма част от тях, макар и доста мъгляво), до момента, в който мама роди Тор. Всички знаехме, че тя се е променила. Пак се смееше и забавляваше с нас, но понякога я виждахме да изглежда тъжна, макар да отказваше да си признае. („Следродилна депресия, от която няма излизане“ — разказваше ни много по-късно баба.) И после, когато Тор беше вече на три, една вечер мама и татко дълго си поговориха с нас (Лин беше на тринайсет, Роуан на единайсет, а аз на девет) и ни заявиха, че мама е решила да замине за три месеца и да види местата, които е искала да посети отдавна, по време на отмененото си околосветско пътешествие. На нас три месеца не ни се сториха дълго време, бяхме големи момичета и щяхме да помагаме на татко да върти къщата. И за нас щеше да е приключение.

Впоследствие мама я нямаше шест месеца, през което време винаги изпращаше весели писма и картички — но ние трите започнахме да ставаме подозрителни. Подозренията ни *нараснаха*, когато татко взе да ходи мрачен, а баба продаде къщата си и се премести в апартамент наблизко, „за да може по-добре да се грижи за нас“. Не знам кога точно всички започнахме да си мислим, че мама *няма* да се върне, но това беше начина, по който виждахме нещата и по който очаквахме да се случат...

(Сега разбирате защо пред Тор поддържахме първата версия. Нали не искате едно малко дете да се чувства виновно, задето майка му си е тръгнала завинаги? Твърде трудно е да се справиш с мисълта, че мама се е разболяла, защото си се появил на бял свят. Симпатичната и успокояваща история с благотворителността е къде-къде по-подходяща за него, ако разбирате какво имам предвид.)

И ето ни сега трите — трите по-големи Лав-деца — седяхме и се чудехме дали сме на прав път. Дали мама не е по-близо, отколкото предполагахме.

— Нещата от сорта на „като в доброто старо време“ и „не съм им казал още“, които татко разправяше по телефона — размишляваше Лин... — Всичко това звучи, сякаш наистина говореше с нея.

— А и излезе в сряда вечер — намеси се Роуан с напрегнато изражение на лицето. — Спомняте ли си? Каза, че отива да изпие по едно с водопроводчика от съседния магазин.

— О, да... — измърморих аз, спомняйки си, че татко набързо изхвърча, прекадено наконтен, за да изпие няколко бири в местната кръчма.

А ние не можем да не забележим, когато татко излезе някъде — толкова рядко се случва. След като мама си замина, той явно искаше да компенсира нейната липса и винаги гледаше да е около нас.

— Освен това среса косата си по онзи забавен начин — цялата зализана назад. Като от онези стари снимки с мама, когато са били млади. Нали го майтапихме за това — напомни ни Лин.

— Уха, мислите ли, че историята за кръчмата е била измислена? — ококори се Роуан.

Забелязах, че Франки се опитваше да се измъкне от малко грубоватия начин, по който тя го галеше.

— Може би — вдигна рамене Лин. — Може би се е нагласил и облякъл така, за да отиде и да се срещне някъде с *мама*...

— Почакайте — намесих се аз, като скочих на крака и отидох до голямата карта на стената. — Получихме писмо от мама миналата седмица и тя беше ето *тук*...

И аз посочих синята карфица, забодена върху едно островче в Тихия океан. Всеки път, когато получим писмо от нея, слагам знак на картата.

— Е, и? — каза Роуан. — Какво значение има?

Аз може и постоянно да се тревожа за нещо, но Роуан е способна да изпадне в пълен безпорядък на ума. Нали разбирате, не се опитвайте да впрегнете мисълта ѝ в каквото и да било, когато е паникьосана. А сега не беше само изражението на лицето ѝ, което я издаваше... Клетият Франки бе стегнат в смъртна хватка между ръцете ѝ. Милият — просто търсеше топъл скут, където да се сгуши, а се оказа в положението на анти-стрес топка.

— *Помисли си, Ро* — подтикнах я аз, — *мама ни писа, че възнамерява да остане там, където е, около две седмици, така че...*

— *... не може вече да се е прибрала* — довърши мисълта ми Лин.

— Най-вероятно не е — отвърнах аз, не съм сигурна, дали не трябва ужасно да се разочаровам от осъзнаването на този факт.

— Ами след като татко не е говорил с *мама* по телефона — бавно каза Роуан, — какво би трябвало да означава това?

— Връщаме се там, откъдето тръгнахме — въздъхнах аз и тупнах толкова силно по леглото, че Еди — за голяма своя изненада — подскочи във въздуха.

ГЛАВА 4

УМНИТЕ МИСЛИ НА САНДИ

Х: Какво е това, което е бяло и червено и тече отвсякъде?

А: Приятелката ми Санди.

Ами такъв би бил отговорът точно този неделен следобед.

Лицето на Санди беше бяло като платно, но от скапаната ѝ простуда носът ѝ беше отекал и червен, както ѝ горната ѝ устна. Прибавете към това и ноздрите ѝ, които течаха като развалени кранчета, и ще придобиете представа за цялостната картина. (Хич не изглеждаше красиво...)

— Как се чувстваш? — попитах я.

Наистина глупав въпрос, при положение, че отговорът беше очевиден. Чувстваше се *отвратително*.

Забелязах, че килимът до леглото ѝ беше отрупан със сополиви смачкани кърпички, макар че съвсем наблизо се намираше стратегически поставено плетено кошче за боклук. Но явно не достатъчно стратегически, предвид, че беше напълно и безусловно празно.

— Пъдна гдус... — изфъфли Санди, като подчерта медицинското си състояние, шумно изсеквайки се в някаква гигантска кърпа.

Големите ѝ Дисни-очи изглеждаха особено патетично — влажни и тъжни. Или по-скоро приличаха на очите на някой заек от „Уотършип Даун“. Може би на онзи, болен от миксоматоза...^[1]

— Не ми изглеждаш много добре — съгласих се аз, което беше доста сдържано твърдение, предвид реалността.

Бях кацнала на края на леглото ѝ, за да не ме достигне струята на изсекването.

— Много ми от твоя страда да дойдеш — ала де тдябваше — скара ми се тя с благодарна усмивка. — Може да те пипде и теб!

— Супер! Ще имам основателен повод да не ходя на училище — пошегувах се.

Не го мислех. Не че умирах да ходя на училище, но във всеки случай предпочитам да съм в час, отколкото да изглеждам като Санди в този момент.

Преместих се съвсем в края на леглото, надявайки се да съм извън обсега на вируса.

Може би беше по-добра идея да ѝ се обадя по телефона, вместо да я навещавам.

— Предполагам, че и *утре* няма да си на училище... — проницателно отбелязах. Много ясно.

Санди поклати глава. Главата ѝ изглеждаше като отделена от тялото (бяла, червена и капеща) върху море от сладки мечета. Завивка на сладки мечета, възглавница на сладки мечета, подходяща пижама на сладки мечета. Всичко това, бързам да добавя, закупено от майка ѝ. Нито една от тринайсетгодишните ми приятелки не би спала доброволно сред сладки мечета, ако имаше свобода на избора.

— Мама казва, че тдябва да не сдавам от ледлото поде дяколко дди — мрачно измънка Санди през запушения си нос.

Не можех да я виня, че звучи отчаяно. Майка ѝ е от онези задушавачи майки-орлици. И ако Санди се чувстваше зле, щеше да става все по-зле е цялото това кръжене над нея, отрупване с възглавници и натъпкване с лекарства всеки пет секунди.

Работата е, че макар и много да я обичат, родителите на Санди са причината тя да идва вкъщи толкова често. И двамата са на по сто и десет години (окей, преувеличавам, но *наистина* са старички) и се държат със Санди (единственото им дете), сякаш е кръстоска между дрезденска порцеланова кукла и рядка скъпоценна пеперуда. Слава богу, мен ме харесват, в противен случай на Санди хич няма да ѝ е забавно. Само да ви напомня, че никога не са виждали дома ми. Ако зърнат колко е разнебитен (въпреки усилията на баба ми да го цивилизова), сигурно не биха я пуснали повече да пристъпи прага. Ако знаеха колко животни има вътре, щяха да получат апоплексия от ужас, че Санди може да хване алергия към котешки бълхи, или разстройство от кучетата, или не знам какво още.

— Ще ми напдавиш ли услуга, Али? — изсумтя Санди, посочвайки към бонбоненорозовата маса до вратата.

Честно ви казвам, трябва да видите стаята ѝ. Всичко вътре е в розово, и то не онова шантаво малинено-розово, в което Роуан е

аранжирала своята (и което направо размазва очните ви ябълки, макар че е готино по своеобразен начин). Съвсем не, розовото в стаята на Санди е с нюанс на бонбон и дъвка. И с много къдрички. За бога, сякаш си попаднал в стаята на Барби, само че в реален размер.

И Санди мрази това.

Знам, знам, че изборът си е неин... само че тогава е била едва на осем. През последните три-четири години копнее да промени стаята си, но родителите ѝ не разрешават. Намират мястото за „умилително“. Ако питате мен (и даже ако не ме питате, пак ще ви кажа), мисля, че те просто искат тяхното малко момиченце да си остане *малко*, ако ме разбирате. Порастването, появата на месечния цикъл, натискането с момчета — те потискат мисълта за всичко това и живеят, сякаш *никога* няма да се случи.

(А за сведение — Санди пораства — има по-големи цици от моите, макар че всички имат по-големи от моите, цикълът ѝ започна — беше на дванайсет, случи се, докато беше у нас и Лин ѝ помогна, и за капак на всичко се е целувала с момчета — макар и по време на игра с бутилка и подобни купонджийски забавления.)

— Какво има? Какво да направя? — попитах я, докато оглеждах масата с надеждата, че Санди не искаше да ѝ подам бялото мече с копнинено сърчице, върху което беше избродирано „Обичкам те“. (Коледен подарък от родителите ѝ. Но не, когато е била в началното училище, а от *тази* година...)

— Би ли ми подала еддо дово пакетче кърпидки од масата? — помоли ме тя.

Не можах да не се засмея.

— Звучиш ми точно като Били вчера — усмихнах се сама на шегата си.

— Какво? И той ли има просудуда? — намръщи се Санди и придоби загрижен вид.

— Не — вдигнах рамене, — просто го тормозех като го стисках за носа.

— Защо? — запита ме Санди объркана.

— Защото е момче, дразнещ е... какво повече да кажа? — вдигнах рамене.

Доста е забавно. Били ми е най-старият приятел, а Санди — най-добрата ми приятелка, но двамата не мелят брашно. Харесват се и т.н.,

само че някакси не успяват да се сработят. Понякога тримата излизаме заедно — най-вече на кино, където не им се налага да разговарят помежду си. Най-често обаче се срещам с тях по отделно. Били твърди, че Санди е прекалено кротка и че не знае за какво да си говори с нея. Но за да съм справедлива, трябва да призная, че той обича да се държи глупаво и да се перчи пред нея. От нерви, предполагам. А пък Санди твърди, че той не я харесва, което за мен означава, че тя самата изпитва лека несигурност от факта, че имам някакъв друг близък приятел освен нея.

Всичко това наистина ме нервира, но харесвам и двамата толкова много, че гледам да не се тормозя от този факт през повечето време.

— И какво пдави сдощи вечерта? — попита ме Санди, докато отваряше с нокти следващия пакет кърпички, който току-що ѝ бях дала.

Отне ми секунда да си превода това, което беше казала, от вирусоговор на английски.

— Снощи ли? Ами, нищо... — отвърнах аз.

— Не се ли обади Били с дякакво пдедложение? — попита тя, за да провери, дали не се сближавам прекалено много е него зад хремавия ѝ гръб.

— Не, той се виждаше с някакви негови съученици — отвърнах. — А аз се обадох на Кло и на останалите, но на никой не му се правеше нищо.

Санди изглеждаше доволна. Иначе щеше да се чувства, все едно е пропуснала чудесно съботно вечерно излизане с Били, или с Кло и Салма, или с някои от другите ни съученички. Не можех да я виня — вероятно и аз бих била същата, ако бях в нейното положение.

— И какво пдави? — попита тя.

— Останах с татко и Тор вкъщи и гледах телевизия — обясних, — но нещо *странно* се случи...

Огромните очи на Садни светнаха. Но може би това се дължеше на треската.

— Какво? — настояваше тя през запушения си нос. — Какво се случи?

Нали разбирате колко отегчена беше след два дни в карцера. И най-малкият *намек* за някаква клюка я изпълваше с възбуда.

— Баща ми... със сестрите ми го чухме да говори по телефона. Казваше неща от сорта на „С нетърпение чакам следващия път“ и т.н...

— Какво? Да не би да е имал *среща*? — изписука тя.

Санди обожава всичко, което звучи романтично, ама наистина.

— Ами с Лин и Роуан *почти* си помислихме, че може да се е видял с... майка ни.

Челюстта на Санди увисна.

Те с Били знаят цялата история с мама и нейното изчезване. Всички останали в училище смятат, че майка ни живее в чужбина. Никой не ме разпитва особено за това. Една от хубавите страни на това, че много мои връстници имат разрушени или сложни семейства, е, че хората не се интересуват кой знае колко, когато разберат, че мама живее в чужбина.

— Смяташ ли, че даистидата може да е майка ти? — въздъхна тя.

— Всъщност не — не мисля, че е възможно — признах си. — Не пасва. Би трябвало все още да е на Островите Кук. Получихме писмо оттам. Няма как да се е върнала...

— Ами тогава всичко е ясно — каза многозначително Санди?

— Какво му е ясното? — намръщих се.

— Баща ти — продължи тя, — се среща с някого.

Санди не е от най-интуитивните. Когато сме двете, тя обикновено млъква и ме оставя аз да говоря и да решавам всичко (което понякога ме докарва до лудост). И съответно сега грешеше напълно. Баща ми да се среща с някого? Абсурд! Главата ѝ беше пълна с бръмбари...

Не беше *възможно* баща ми да се среща с някого.

Не беше *възможно*.

Ами ако...

Имаше едно „ами ако“...

[1] Миксоматоза — смъртоносна вирусна инфекция при зайците.
— Б.р. ↑

ГЛАВА 5

ЗЪН-ЗЪН — КОЙ ЗВЪНИ?

Примижах над чинията си и се опитах да разбера какво точно се предполага, че ядем.

Отново беше ред на Роуан да подготви съботния чай.

Как става така, че редът ѝ идва толкова бързо?

Какво ли сме сторили в предишния си живот, за да заслужим това?

— Това е...

Татко спря да кашля.

— ... чудесно, Роуан! А какво е?

Благословен да е, винаги се преструва, че кулинарните опити на Роуан стават за ядене. (Знам, че аз самата досадно често готвя рибни пръчици, спагети и боб, когато дойде редът ми, но поне никой не се *натравя* от гозбите ми...)

Лин завъртя вилицата си в розовата мътилка, а лицето ѝ изразяваше ужас. А дори още не я беше вкусила.

— Пудинг ли е това? — попита Тор.

— Не — отвърна Роуан като отново зае мястото си на кухненската маса, изглеждайки доста объркана. — Къде се е чуло и видяло *пудинг* за чай?

— Ами ако не е пудинг, защо е розово? — директно попита Тор.

— Розово е — въздъхна Роуан, сякаш беше майстор-готвач от световна класа, разпитван от дребен спекулант, — защото вътре има *червено цвекло*.

— То наистина е червено — отбелязах аз.

И не мисля, че грешах.

— Пасирах го с кисело мляко — обясни Роуан, — за да приготвя *соса*...

Едва преглътнах.

Налагаше се да задам следващия въпрос, след като никой друг не го правеше.

— Да направиш сос за какво точно? — попитах, докато предпазливо ровех с вилица в розовата лепкава каша.

— За печените зеленчуци — отвърна тя.

— Печени зеленчуци? — ентузиазирано вдигна вежди татко. — Чудесно ядене за вас.

— И плодове — допълни Роуан.

— Плодове ли? — каза Лин през зъби, изплювайки първата си предпазлива хапка. — Какви плодове?!

— Праскови — предизвикателно отвърна Роуан. — Намерих една консерва в долапа. Реших, че ще се получи нещо... със сладко-кисел вкус.

Знаете ли, понякога си мисля, че Роуан прекалено много се взира в лампичките в стаята си...

Изведнъж телефонът иззвъня по-силно от оплакванията на Лин и татко изтърча в коридора, преди някой от нас да отиде да вдигне слушалката.

— Вижте, той затвори вратата! — просъска Лин през масата и ужасяващата храна тутакси беше забравена, поради тайнственото поведение на татко.

— Дааа, вероятно очаква този разговор и не иска да го чуем! — отбеляза Роуан.

— Защо не? Защо не иска да го чуем? — намеси се Тор и ни напомни, че трябва да си държим устите затворени в негово присъствие.

— Защото това са скучни неща — зальгах малкото ни братче, сбърчвайки нос. — Хей, не ви ли се чува, че някоя от котките скимти навън?

Много умно го измислих — за частица от секундата Тор скочи от мястото си, отвори със замах задната врата и тръгна из двора да търси някой от четириногите си (в случая на Колин — триног) приятели, за да му окаже помощ.

— Слушайте — прошепнах на сестрите си, когато останахме за миг насаме, — Санди ми каза нещо днес...

Лин завъртя очи. В такива моменти не греиваше от радост при мисълта, че ще чуе какво е казала най-добрата ми приятелка — с *просто око* се виждаше.

— Какво? Какво каза Санди? — попита Роуан.

Бог да поживи Роуан — голяма е особнячка, ама все пак е готова да слуша.

— Санди каза, че може би...

За миг изгубих присъствие на духа.

— ... хммм, че може би татко си има нова приятелка — успях да изрека. — Може би.

Челюстите на Лин и Роуан увиснаха и почти влязоха в отвратителното розово творение в чиниите им. Нищо не казаха, което означаваше, че осмислят предположението.

— Мисля, че...

Погледнах към Лин, опитвайки се да разбера какво минава през главата ѝ. Обикновено нямах нищо против, когато многознаещата ми най-голяма сестра задържа мислите си за себе си, но тази вечер наистина исках да чуя виждането ѝ по въпроса.

— Мисля — отново започна тя, — че Санди може да се окаже права.

Роуан изглеждаше сякаш всеки момент ще ревне. Вярно е, че се носи с по-големите си печени приятели и т.н., ама иначе си е наистина много мекушава.

— Ами тогава какво правим? — попитах Лин с надеждата да получа мъдър отговор.

— Оглеждаме се и се ослушваме — заяви тя, поглеждайки ту мен, ту Роуан.

— Имаш предвид да шпионираме? — преглътна Роуан.

— Ако се налага — да.

Лин би била страхотно момиче за Бонд. Ама наистина...

ГЛАВА 6

ЩЕ ТИ КАЖА, АКО ТИ МИ КАЖЕШ

Широк булевард с дървета от двете страни въвежда към Палата Александра (един от около седемдесетте хиляди начина да достигнеш до парка).

Обикновено е затворен за коли, освен в случаите, когато има някакво голямо изложение през уикендите. През седмицата обаче, булевардът е затворен с големи орнаментирани порти и само един чудат велосипедист — освен хората, които развеждат кучетата си из зелените паркови площи — го използва като по-кратък и живописен път, избягващ трафика.

Разбира се, в определени моменти от деня булевардът и всички дървени пейки от двете му страни се напълват с хора. Например след четири часа в делничните дни, когато започва тайното натискане (и пушене) на тълпите от нашето училище.

Този понеделник безгрижно се мотаех там и се чудех дали влажната боя, която покрива пейката, на която седнах, ще нацапа панталоните ми. Също така прокарах пръста си по контурите на зле гравирано сърце с инициалите „Е.К. убича С.У.“. Питам се дали инициалите принадлежат на някого, когото познавам. За миг се почувствах изпълнена е ревност. Мразя всички форми на вандализъм (а изрязаните с джобно ножче сърца върху пейките в парка са си чист вандализъм), но все пак ми се иска да знам дали ще дойде ден, в който някой ще надраска върху парче дърво „Х.Х. убича А.Л.“.

Макар че бих предпочела въпросният някой да е по-грамотен. Най-малкото да може правилно да напише „обича“...

Преди да сте останали с погрешно впечатление, бързам да кажа, че аз не се натисках с никого на пейката. Нито пък пуших (моля да оцените *разума* ми). Бях отишла там, защото освен всичко друго, булевардът е чудесно място да се помотаеш и да поклюкарстваш (обикновено по адрес на онези, които се натискат), особено ако не си в настроение да се прибиращ у дома.

Днес, след като Санди продължаваше да пази леглото, аз се оказах на въпросната пейка заедно с Кайра, е която се предполагаше, че ще си приказваме. Не че си приказвахме *обаче*.

Престанах да се занимавам с инициалите в сърцето и се втренчих в нея, докато тя проверяваше съобщенията, пристигнали на мобилния ѝ телефон. Последното, което прослушваше изглеждаше безкрайно, а освен всичко друго очевидно не внасяше светлина в живота ѝ.

— Извинявай — започна да се оправдава тя, като най-сетне остави на мира апарата си и го пъкна в чантата. — Очаквах нещо повълнуващо от безкрайните наставления на майка ми за милионите неща, които трябва да купя на път за къщи...

Вдигнах рамене, сякаш не бях забелязала колко дълго беше продължило всичко това. А и не знаех какво точно да кажа — детайлите в отношенията между Кайра и майка ѝ все още бяха загадка за мен (всичко, което знаех, беше, че нещата хич не са добре и че майката на Кайра има проблем с пиенето). А след като не познавах добре Кайра, така че да се бъркам в живота ѝ, предпочитам да си трая, додето сама реши да ми каже. Ако въобще някога реши.

— Виждам, че Тереза Смит нищичко не разбира от мъже! — каза Кайра, вече оживена.

Погледнах в посоката, в която наблюдаваше, и зърнах Тереза Смит — най-хубавото момиче от по-горния клас — която със зашеметяваща скорост вървеше по нанадолнището. За всички, които я наблюдаваха в този момент, тя се държеше за ръце и лигаво беше вперила очи в очите на нищожество в униформата на училището за момчета в Мъсуел. Да оставим настрана факта, че той не беше нищо особено, заради което човек да рискува репутацията си. За капак на всичко въпросният младеж бавно и несъзнателно чешеше задника си. И то не деликатно и с един пръст. Съвсем не — дълбаеше с цяла ръка, подобно павианите в Лондонската зоологическа градина.

— Да се надяваме, че тя няма да хване *тази* ръка — измърморих на Кайра.

— В такъв момент ти се иска да имаш видеокамера, нали? — изкиска се тя. — Можехме да пратим клипа в някое телевизионно шоу и да спечелим малко пари!

Знаех, че се шегува (дали?), а и не изглеждаше да има особена нужда от пари. Освен, че живееше в един от най-модните райони на Крауч Енд, Кайра притежаваше няколко нещица, които наистина струваха маса пари. Като например телефона ѝ, който далеч не беше обикновен остарял модел. Напротив — представляваше един от онези превзети малки апарати, които биваха рекламирани срещу повече пари, отколкото баща ми печелеше в магазина за цяла седмица.

Не че татко би купувал мобилни телефони, дори и да *разполагаше* с пари. Новите технологии някакси го подминават. Веднъж събрахме пари и купихме телефонен секретар за Коледа, но в крайна сметка татко го върна в Аргос и наместо него купи нова кутия за инструменти, тъй като не успя да разбере как действа въпросният уред. А що се отнася до компютри, баща ми въобще не вдява от уебсайтове и Интернет, макар че Тор се опитва да му ги обясни стотици пъти.

Много от приятелите ми имат собствени телефони и компютри. Не че особено се тревожа, задето нямам. Не се измъчвам от факта, че най-сложната машина в къщата ни е видеото, което имаме от пет години (след като го купихме от магазин за втора употреба), тъй като осъзнавам колко е тежко за татко сам да се грижи за нас със своята незавидна заплата. На Тор и Роуан също не им пука, но на Лин *наистина* ѝ пука. Ето защо неистово иска да работи в събота — така ще може да поддържа стандарта, който *би искала* да има.

— Хей, какво става? — внезапно прекъсна мислите ми Кайра. — Нали не се размечта за Дръгнещото се момче?

Осъзнах, че прекалено дълго седя втренчена в задника на отвратителното гадже на Тереза Смит, докато съм потънала в собствените си мисли. Не е чудно, че Кайра беше останала с погрешно впечатление.

— Как ли не! — намръщих се. — Гнусните типове не са точно по вкуса ми!

Небрежните — по-може. Но момче с маниери на прасе — *никога!*

— И какъв е твоят тип тогава? — попита Кайра като присви очи.

С нея все още бяхме на етапа „опознаване“. Същото беше и със Санди и Кайра. Едва след като бяхме прецакали и в крайна сметка успели да приключим проекта по история, трите започнахме по-често

да излизаме заедно. Другите ми приятелки — Кло, Джен, Салма и Кели, смятаха, че със Санди сме изперкали. Те все още твърдяха, че Кайра е фръцла номер едно и таралеж в гащите (и аз разбирах защо, при положение, че я възприемах по абсолютно същия начин). Но напоследък стигнах до извода, че смяната на училището я беше изнервила и накарала да се държи нагло и надуто.

— Не знам точно какъв *тип* момче харесвам! — отвърнах аз, опитвайки се да смекча сериозността на въпроса ѝ.

Това си беше чиста проба лъжа. Както повечето хора, бях склонна да харесам различни типове момчета по различни видове причини, по гледах да не задълбавам в проекта за „идеалното“ момче.

— Стига бе! — каза Кайра и ме сръга в лакът в ребрата. — Каж ми какъв е твоя тип, а аз ще ти кажа моя.

Единственият човек (освен мен), който знаеше, че съм си паднала зверски по Алфи, беше Санди, и ми се искаше това да си остане така. Но едва ли щеше да ми навреди особено, ако опиша Алфи, без да казвам кой е той...

— Ами... — замислих се аз, — струва ми се, че харесвам момчета с къса, разрошена, щръкнала руса коса...

— И? — Кайра вдигна вежди, като ме потикваше да продължа.

— И светлосиви очи — въздъхнах аз. — Нали се сещаш — такива, които те карат да потрепериш, когато ги погледнеш — толкова са прозрачни и бледи.

— Давай!

Нямах нужда от повече окуражаване. Описанието на Алфи, макар и анонимно, ми доставяше доста голямо удоволствие.

— Освен това харесвам момчета със страхотна усмивка. И може би с едно златно зъбче някъде встрани. Това е много сладко. Не обичам момчетата да носят бижута, но нали знаеш онези кожени гривни, които продават на пазара в Камдън и на други подобни места?

Кайра кимна.

— Е, тях ги харесвам — продължих, — на момчета с кльоцави и мускулести ръце.

— Е — каза Кайра като се втренчи в мен. — Кое е момчето?

— Какво момче? — нервно отвърнах. — Въпросът ти беше какъв тип харесвам!

— Хайде де, Али! — ухили се тя. — Това не е полицейски профил! Очевидно имаш предвид конкретен човек...

Толкова съм прозрачна! Наистина съм. Смятам се за умна, фина и т.н., но през повечето време съм като отворен буквар за първи клас.

— Няма такъв човек! — избухнах, напразно надявайки се, че ще ми повярва. Кайра шумно се изсмя.

— Лъжкия! — изкикоти се. — Момчето изглежда супер по твоето описание, така че къде е проблемът? Защо не ми кажеш кой е? Да не би да е само на единайсет, или какво?

— Всъщност е четири години *по-голям* от мен! — противопоставих се на безвкусната ѝ шега, но в същото време попаднах в капана ѝ.

— Аха! Стигнахме донякъде! — извика тя и взе да пляска с ръце, сякаш ровичкането из любовния ми живот беше най-интересната игра на света. — От нашето училище ли е?

— Не. От Колежа на Хайгейт... — измънках аз.

— И? Казвай, де! — вдигна рамене тя. — Какъв е смисълът да криеш от мен?

Не се сещах какъв *може* да е смисълът да крия и макар че подозирах, че ще съжалявам, в крайна сметка ѝ казах кой е той.

— Името му е Алфи. Той е най-добрият приятел на сестра ми Лин — стеснително обясних.

— Знае ли Лин, че го харесваш?

— Не, за бога! — изписуках аз.

При самата мисъл за това кръвта ми се смрази. Лин *не би* одобрила някоя от сестрите ѝ да си пада по най-добрия ѝ приятел — това би било твърде незряло по нейно мнение. Никога не би го довела повече у дома.

— А той харесва ли те?

— За бога — *не!*

Де да беше обратното...

Да можех само да разговарям е него, без да се превръщам в нечленоразделно бърбореща глупачка, пак щеше да е нещо.

— Защо? Какво странно би имало в това?

Застинах на място. Доста необичайно виждане. Кайра не можеше да разбере защо Алфи да не е заинтригуван от мен. Бях прекарала последните няколко години в трупане на мотиви защо някой като него

никога не би се заинтересувал от някого като мен. А сега Кайра подреждаше нещата в съвсем различна перспектива.

Може би идеята да поговоря с нея не беше толкова лоша...

— Ох, телефонът ми звъни! Сигурно е той!

Кайра подскочи при цвърчащия сигнал на мобилния ѝ телефон и взе да рови из чантата си.

На секундата се почувствах разочарована, че разговорът ни за Алфи беше прекратен.

— Кой е той? — разсеяно попитах, докато я гледах как буквално преобръща чантата си с главата надолу, за да намери апарата си.

— Новото ми гадже! — ухили се Кайра, преди да отговори на обаждането.

Новото ѝ гадже?

Откога?

Още не беше ми казала какъв тип харесва, а вече си имаше гадже!

ГЛАВА 7

КУПИДОН СТРЕЛЯ ОТНОВО (НО НЕ В БЛИЗОСТ ДО МЕН...)

Знаете ли какво минаваше през главата ми? Самият факт, че Кайра Дейвис живееше от пет минути на Крауч енд и вече си имаше гадже... Просто ей така.

А аз? Бях прекарала целия си живот тук и всичко, което успях да направя, бяха четири (нищо и никакви) срещи с Кийт Браунлоу, когато бях още на дванайсет и нямах никакъв вкус.

На връщане от парка не можех да спра да се тормозя от това колко ревнувам. Не точно Кайра (нямах намерение да ѝ направя вуду-кукла и да забивам карфици по нея). Ревнувах самата идея да си имаш гадже. И наистина се настървих срещу себе си. Колко съзливо е на всяка цена да искаш да си с някого. Какъв беше смисълът? Две от приятелките ми, които бяха имали гаджета (Салма и Джен), прекарваха половината от времето, в което се предполагаше, че щастливо се срещат с избраниците си, в оплакване от момчетата, които никога не се обаждаха, когато са обещали, заглеждаха се по други момичета в тяхно присъствие и като цяло бяха абсолютно безполезни. Опитът им с момчета (както и *моят* собствен и краткотраен такъв) би следвало да ме откаже от цялата идея за това.

Да, ама не.

— Здравсти! — извиках аз напосоки, след като нахълтах ядосано през предната врата.

Оставих училищната си чанта с трясък да се стовари на пода и увесих якето си на закачалката.

— Здравсти! — долетя до мен слаб глас, докато топурках покрай стълбището към кухнята, откъдето по „Рейдио Ту“ вървеше някакво старо съзливо парче.

(Със сестрите ми винаги превключваме на „Рейдио Уан“ по време на закуска, а баба връща „Рейдио Ту“ след като прибере Тор от

училище.)

— Какво правиш? — спрях се да проверя братчето си.

Тор се беше заловил е крака за една от пръчките на парапета и се бе извил назад, като пръстите на ръцете му почти достигаха дървения под в коридора.

— Седя надолу с главата — отвърна той, останал почти без дъх.

— Лицето ти е яркочервено — отбелязах аз и завъртях глава, за да видя по-добре муцуната му с цвят на червено цвекло.

— Вярно ли? — заинтригува се той, очевидно доволен от ефекта.

— Извикай ме, ако искаш да ти помогна да слезеш — казах му на път за кухнята, откъдето се разнасяше приятен аромат на нещо вкусно, който успешно повдигна настроението ми.

Ех, каква радост е от понеделник до петък, когато баба готви къщи. Тогава никой не мрънка, още по-малко страда от остри хранителни разстройства.

— Още виси надолу е главата, нали? — измърмори баба и отвори фурната да сложи нещо.

— Мдаа — казах аз и се плъснах на един от дървените столове около голямата стара маса. — Какво му е щукнало?

— В училище днес са им разказвали за прилепите — отвърна тя.

Е, това обясняваше нещата. Тор обожаваше животните до такава степен, че не беше чудно дето се опитва сам да се превърне в едно от тях.

— Какво готвиш, бабо? — попитах, душейки наоколо като куче. (А говорим за Тор, който иска да се превърне в животно...)

— Печен патладжан с маскарпоне.

— К'во?

— Ами запечени зеленчуци със сирене, казано на прост английски — поясни баба, като затвори вратата на фурната и се изправи. — Видях го в предаването „Вкусно“ оня ден.

— Мирише жестоко — кимнах аз.

Баба винаги пробва нови рецепти, които гледа по телевизията. И тук използвам възможността да благодаря лично на телевизионните продуценти, които включват толкова много кулинарни предавания. Ако не бяха те, менюто ни през седмицата щеше да е далеч по-безинтересно.

— Ще трябва да ми кажете дали е станало — не мога да остана да вечерям с вас — каза баба и се погледна в малкото огледало до задната врата, като нагласи така или иначе безупречната си русо-сива коса.

— Защо? Какво ще правиш? — попитах аз, възхищавайки се колко спретната е баба.

Не само заради начина, по който изглеждаше и се обличаше, но и заради реда, който поддържаше в кухнята, винаги блестяща и безупречна, макар и преди пет минути да беше изхвърляла изостаналата от нас храна. Аз съм точно обратният случай — успявам да произведа пълен хаос дори и на закуска. По масата винаги остават лепкави петна докато наливам (и оливам) портокалов сок, а освен това преди да тръгна за училище се налага да проверя косата си в огледалото в коридора за наличието на трохи от препечени филийки.

— Излизам... — поколеба се баба, която като никога ми се видя леко притеснена. — Отивам на това, което вие, момичетата, наричате *среща*.

Ами просто хванете зеленчуците и сиренето, и ме ударете с тях по главата. Преди миг съм в парка с Кайра, която ми казва, че си има гадже (и ме зарязва две секунди, след като то ѝ се обажда по телефона, защото трябва да се срещне с него, а останалото ще ми разкаже по-късно). Прибирам се вкъщи, за да се почувствам още по отхвърлена и необичана, след като дори шейсетгодишната ми баба е ударила къоравото.

— Казва се Станли и се запознах с него у приятели, които празнуваха годишнина от сватбата си преди няколко седмици — обясни многозначително баба.

— Готин ли е? — опитвах се да звуча сърдечно.

Беше тъпо да съм груба с баба. Не беше нейна вината, че не излизам с никого, а и не завиждах кой знае колко, задето излиза с новия си момък.

— Много готин. Пенсионирани инженер.

Мда, определено не си падах по инженера Станли.

— И къде ще ходите двамата? — попитах аз, чудейки се дали е уместно да се пошегувам с намерението ѝ да се прибере в апартамента си към единайсет вечерта, но ми се стори, че е твърде притеснена и няма да понесе майтапа.

— В някакъв ресторант близо до Крауч енд Бродуей. Забравих в кой точно — измърмори тя и небрежно размаха ръка в неясна посока. — Както и да е, Роуан излезе да прибере прането. Защо не идеш да й помогнеш?

Отрязаха ме. Баба беше приключила с обсъждането на любовния си живот — това бе сигурно. Голям смях — толкова си приличат с Лин. Когато сложат край на разговора с теб, пускат кепенците и точка.

Отворих скърцащата задна врата и видях Роуан, която се бореше с Уинслет за чифт розови гащи на цветя.

— Пускай! Махай се! Казах *махай се!* — пищеше тя.

Ала Уинслет *не искаше* да се махне. Внимателно беше подбрала гащите от купа изсъхнали дрехи в легена на тревата и се канеше да ги прибави към своята непостоянна колекция от откраднати вещи, скрити под кучешкото ѝ одеалце. (Може да е късокрако, косматото и нацупено куче, но вероятно в предишния си живот е била сврака — това е единственото обяснение.)

— Искаш ли помощ? — наведох се аз и хванах Уинслет за шията.

(Това е трик, на който ме научи Тор. Хващаш кучето или котката отзад за врата, и челюстите им моментално се отварят и изпускат всичко, което държат — играчки, мишки, откраднати гащи...)

— Благодаря. Пфууу! Този чифт заминава отново в пералнята... — каза Роуан, сбърчила нос, държейки гащите на една ръка разстояние от себе си.

— На Лин са, нали? — попитах аз, имайки предвид, че гащите са на флорални мотиви.

— О, да, точно така! — светна Роуан. — Но съм сигурна, че нищо им няма. Какво толкова... малко приятелска кучешка слюнка...

И тя ги върна обратно в легена с чистите дрехи, а после се обърна към въжето за простиране, докато на устните ѝ играеше лека, самодоволна усмивка. Ами да, не се случва често да си го върне на голямата ни сестра-командир.

— Е — започнах аз, подавайки шепи на Роуан, за да събираме щипките. — Какво ще кажеш за баба и нейната среща довчера?

— Не е толкова голяма работа, нали? — вдигна рамене Роуан. — В сравнение с татковата история...

Уф, бях успяла да забравя за това. Наречете ме, ако щете, страхлива (ти си страхливата Али Лав), но внезапно осъзнах защо

щраусите заравят главите си в пясъка, когато се появи проблем. Бях загърбила всички мисли, свързани с татко, в малкия пращен ъгъл на съзнанието си, а сега Роуан ме върна към тях.

— Предполагам, да — измънках и с неохота прогоних Уинслет надалече от легена.

— Както и да е — помниш ли какво каза Лин: „трябва да се ослушваме“? — прошепна Роуан и надникна през рамото ми към отворената задна врата на къщата.

— Имаш предвид да го шпионираме? — казах направо аз.

— Даа — кимна Роуан, при което ореолът от малки метални шнолки, които държаха косата ѝ прибрана назад, заблещука под лъчите на късното следобедно слънце. — Ами аз попаднах на следа.

— Каква? — попитах, като се наведох и хванах Уинслет за врата.

Кучето-крадец автоматично пусна чифт чорапки с покемончета на Тор и печално ме изглежда.

— Тази сутрин забелязах една бележка до телефона — започна Роуан, а очите ѝ светнаха и се разшириха при мисълта за секретната мисия. — А на нея пишеше „сряда“ със звездички, надраскани наоколо!

— Значи трябва да я е написал, докато говореше по телефона снощи. Когато затвори вратата, за да не чуваме разговора...

— Точно така! — съгласи се с мен Роуан. — Явно ще излиза с нея отново в сряда!

Изведнъж осъзнах, че не ми пука дето Кайра си има гадже. И че това, дето баба се среща с инженера, е много сладко. Но адски много ми пукаше при самата мисъл, че татко има романтична връзка с някого.

С някого, който *не е* майка ни...

ГЛАВА 8

КАЙРА БЛЕСТИ ЦЯЛАТА

— Здравсти, Али — каза Кайра, бързайки по училищния коридор към мен. — Слушай, извинявай дето вчера изчезнах, но *трябваше* да се срещна с Рикардо.

— Рикардо? Италианец ли е?

Дори не бях разбрала как се казва вчера — Кайра беше толкова нетърпелива да хукне за срещата си с момчето-чудо.

— Ами, предполагам, че предците му имат нещо италианско — вдигна рамене Кайра и се облегна на радиатора, където седях аз. — Рикардо Еспозито... Звучи красиво, нали?

Очите на Кайра блестяха целите. По начина, по който каза това, останах с чувството, че вече е пробвала съчетаването на имената. „Кайра Еспозито...“ На нейно място веднага щях да изтичам в гражданското и да запазя час за бракосъчетание.

Беше началото на голямото междучасие във вторник сутрин и аз се шляех наоколо в очакване да срещна някоя от приятелките си. (Не и Санди, която продължаваше да кисне вкъщи сред камара сополиви кърпи, размазана от любовта на майка си.)

— Е, кажи ми за него — ухилих се аз. — Какъв е? Къде се запознахте?

Бях решила да се държа ентузиазирано по този въпрос. След като нямах собствен любовен живот, поне можех да се вдъхновявам от този на другите.

— Ами — започна Кайра и матовата ѝ кожа неочаквано поруменя.

Обикновено се държи толкова самоуверено и надуто, че е изненадващо да видиш малки знаци на стеснение (без значение, че подозирам как отдолу се крие огромна неувереност).

— ... В събота отидохме с татко да пазаруваме в Уд Грийн и накрая се замотахме в едно от онези места, където се продават разни

автомобилни джаджи. Изглеждаше, че татко ще остане там завинаги и затова реших да го почакам в „Бъргър Кинг“.

— И?

Бях заинтригувана. Момиче намира любовта на живота си в „Бъргър Кинг“. Не ми звучеше особено обещаващо...

— А там беше фрашкано с народ. И аз забелязах едно *наистина* сладко момче, което седеше само на маса. Попитах го, дали мога да седна при него — задъхваше се Кайра, а високо вдигнатата ѝ конска опашка подскачаше, докато говореше. — *А той* ми казва, че е запазил масата за приятели, но че, разбира се, мога да седна ако искам!

Изумително. Ако видя истински готино момче, което седи само на маса, последното нещо, което ще направя, е да го помоля да седна при него. Не би ми стискало. Бих се свила в някой ъгъл, за да го наблюдавам с копнеж и от разстояние. Но може би именно затова Кайра си има гадже, а аз — не.

— След което ме попита как се казвам, а аз също го попитах... Разговоряхме около половин час и после видях баща ми да влиза. При което казах: „Ето, това е баща ми — най-добре да тръгвам.“ А той — „Бързо ми напиши телефонния си номер!“ — и ми подаде салфетка, на която го надрасках със стария си молив за очи, който изрових от дъното на чантата си!

— И той ти звънна вчера? — попитах аз.

— Вчера ли? Ха! Вчера ми се обади за *трети* път — засия от щастие Кайра. — Вече ми се беше обадил в събота вечер и в неделя следобед!

Работата изглеждаше сериозна. Бях впечатлена. В сравнение с нещастния ми единствен опит да изляза с някого, това звучеше като холивудски блокбастър.

— И как изглежда той? — взех да разпитвам.

— Както вече ти казах — готин е. С тъмнокафява коса, големи кафяви очи и широка дръзка усмивка. Все едно е от някоя момчешка група. И е много разговорлив и забавен.

Т.е. *далеч не* като Кийт Браунлоу.

— И какво стана като се видяхте вчера? — попитах аз малко дръзко, вдигайки вежди.

— Просто се помотахме. Слезе от училищния си автобус...

— На кое училище?

Кайра свъси вежди и се огледа, сякаш се опитваше да се сети накъде е север. Все още беше нова в този квартал и не бе наясно с местната география.

— Хм, не мога да си спомня името. Май някъде нататък.

— Уд Грийн? — предположих предвид посоката, към която сочеше през училищните стени. — Опитвам се да сетя кое може да бъде...

— Както и да е — вдигна рамене Кайра, без особен интерес към досадни детайли като името на училището. — Та се помотахме заедно и си поговорихме.

— А нещо друго? — осмелих се да попитам.

И *тя*, и *аз* знаехме, че имам предвид натискане. Само че не беше проява на добър вкус да се изцепя направо „Натискахте ли се?“ макар че това бе единственото нещо, което ми се искаше да разбере.

— Може би — ухили се Кайра и ме погледна изкосо. — Но така или иначе, най-хубавото е, че довечера излизаме официално!

— Къде?

— Да се пързалие на Палата Александра.

Там е хубаво. Хубаво за наблюдаване на момчета, не за пързалие. Е, много хубаво и за пързалие, ако *го можеш*, което не е моят случай. Веднъж се наложи Тор да ме държи за ръка и буквално да ме *влачи* по леда.

— Ще бъде забавно — отбелязах аз.

Много държане за ръце и кикот — пързалието имаше страшен потенциал за докосвания. Добър избор, Кайра.

— Но знаеш ли кое е тъпото? — вдигна рамене тя.

— Какво?

— Не знам какво да си облека! Имам предвид, че в събота той ме видя в старите ми военни панталони и с тишърт, а вчера бях с училищната униформа. Утре наистина трябва да изглеждам различна. Нали разбираш — истински хубава!

Познавах това чувство. Винаги, когато има купон или нещо подобно, ми трябва цяла седмица да реша какво да обличам. Всичките ми приятелки са същите. Имаме навик да пробваме дрехи една пред друга, просто за да ги тестваме. Голям смях пада и накрая често пъти си разменяме облеклата. Може би точно от това се нуждаеше Кайра — малка репетиция по тоалиране...

— Ами мога да дойда у вас днес след училище и да ти изберем нещо? — предложих.

Окей, тайната ми мисъл беше да видя модната ѝ къща в модния квартал. И може би да зърна майка ѝ, с която не се разбираха.

— Ммм, не... ще се оправя — каза тя и сякаш леко се смути. — В крайна сметка ще облека пуловер и ватиран елек. Отиваме да се пързалиме все пак... Трябва да съм с нещо топло...

Май засегнах оголен нерв? — реших аз. — *Наистина ли не иска никой да ходи у тях?*

— Така де, по-добре да отида до тоалетна, преди да е ударил звънецът — изведнъж измърмори тя.

Охо, изглежда искаше да смени темата.

— Окей — вдигнах рамене. — Да те чакам ли?

— Не, не е нужно — поклати глава. — Върви без мен!

Схванах намека.

Тъкмо се упътих към кабинета по математика, точно след края на звънеца, и в главата ми изплува образът на Кийт Браунлоу. Любовната история на Кайра ми го припомни, т.е. скапания ни опит за среща, както и супер-работата, която бях свършила по нейното забравяне.

Виждате ли, всичко започна както често се случва в истинския живот и *никога* във филмите. Кийт Браунлоу беше от сладките момчета в по-горния клас. И един ден, съвсем внезапно, един от приятелите му дойде при мен и ми каза: „Кийт те харесва. Искаш ли да излезеш с него?“

И аз постъпих глупаво — бях *толкова* поласкана, че някой готин (и то от горния клас!) се интересува от мен, че си внуших за около две секунди, че съм лудо влюбена в него.

Така с Кийт Браунлоу излязохме четири пъти (два пъти просто се разхождахме в парка, веднъж отидохме в „Пица Хът“ и веднъж го гледах да играе футбол, след което се помотахме).

Беше пълна катастрофа. Отчасти вината бе моя, защото през цялото време се опитвах да се убедя, че го харесвам, докато в действителност това не беше така. Останалото беше негова грешка — имам предвид, че той наистина изглежда готин, но почти не *говори*. Всеки път, когато се виждахме, бърборех само аз, а в отговор той ръмжеше. И по никакъв начин няхах намерение да му позволя да ме целуне. Честно казано, дори не предполагах, че се кани да го *направи*.

В един момент се мотаеше пред вратата ми и се лигавеше с кока-колата си, след като (мълчаливо) ме беше изпратил до дома след футболния мач. В следващия момент се хвърли върху в устата ми. Говорете ми за паметната първа целувка.

Мисля, че тук такси разбра, че е прецакал работата. Изтичах вкъщи след изпращането, като с всички сили се надявах, че никога вече няма да ми се обади и да ме доближи, което за щастие и се случи. Оттогава се разминаваме в училище. Може и да звучи незряло, но се оказа много по-лесно да се държим, все едно никога не сме се срещали, отколкото да си напомняме колко огромна грешка сме направили.

Избих спомена от главата си и се опитах да се концентрирам в посоката, в която бях поела. В този момент по стълбището слизаха милиони хора, а аз трябваше да се кача, за да стигна до кабинета по математика.

— Не се блъскайте! — изкрещях на някакви седмокласници, които връхлетяха върху мен.

Но *естествено* те не ми обърнаха внимание и *естествено* продължиха да се бутат. В следващия момент бях на пода, а всичко, което се намираше в чантата ми, се разпиля навсякъде.

Благодарих на щастливата си звезда, че точно този ден бях с панталон, а не с пола (да си приземиш дупето пред погледа на купища хора е достатъчно гадно, но поне нямах пола, която да се качи на главата ми, което вече щеше да е *срамно*), когато нещо ме накара да вдигна поглед.

Върху разпилените ми учебници точно в този миг стъпи не кой да е, а единственият и неповторим Кийт Браунлоу. Забелязах обаче, че се държи по добре познатия начин, докато зачервена се опитвах да се изправа на крака. Т.е. беше забил поглед в пода и се правеше, че не ме вижда.

Пфу.

В този момент осъзнах в какво точно е забил поглед.

Синята кутийка, която държах в чантата си, се беше отворила и оттам бяха изскочили тампоните ми, които се търкаляха по лъснатите червени плочи.

Браво, Али! — казах си аз, докато се чудех, дали да не нахлупя чантата върху главата си и да се направя на щраус.

ГЛАВА 9

ГОВОРЕНЕ ПОД ПРИКРИТИЕ

Седях в единия край на дивана с учебници, разпилени около мен, когато Лин шумно влезе в дневната.

(Преди десет минути баба си беше тръгнала, поради което си пишех домашното в дневната, наместо на бюрото в стаята си. Според нейната любима теория, не можеш пълноценно да учиш в помещение, където има телевизор. Честно казано, права е. Наместо усилено да работя, аз реех празен поглед в някакво ваканционно предаване, като едновременно с това отново преживявах унижението от срещата си с Кийт Браунлоу предния ден, и галех котката Колин, който нежно похъркваше върху отворения ми учебник.)

— Тъкмо видях татко да излиза от банята... — изсъска Лин, като разбута учебниците ми, за да седне.

При тези думи Роуан вдигна поглед от списанието, което разлистваше, а Тор спря да си играе на „бутилка“ (което се състоеше в завъртане на празно пластмасово шише от кола и прегръщане на Ролф или Уинслет, в зависимост кого посочи гърлото на бутилката).

— ... и да си гласи косата!

Беше сряда вечер — вечерта, когато ние трите трябваше да следим за знаци покрай излизането на татко. Дотук единственият знак беше прическата му.

— Зализа я назад ли? — попитах и усетих пулсът ми да се ускорява.

В продължение на много години бяхме свикнали да го гледаме с къса, чуплива коса без прическа. Но преди — за което разполагахме с фотографски свидетелства из албумите в шкафа — той винаги я носеше зализана назад, мазна и блестяща, точно както е било модерно през петдесетте. Това е била причината мама и татко да се харесат. И двамата са били по модата — само дето въпросната мода е била актуална няколко десетилетия преди това. Баща ни си падаше по стила „рокабили“ — брилянтин в косата, карирани ризи, джинси с

навити крачоли и ботуши „Док Мартенс“. Стилът на майка ни пък беше от седемдесетте — дълга коса на вълни, кадифени сака и хипарски рокли. Трябва да са били странна двойка. Но струва ми се, доста готина.

Така че ретро-прическата на татко *означаваше* нещо. Беше я направил, точно както миналата седмица, когато изчезна да пие бира със своя „приятел-водопроводчик“. Тази вечер обаче, странно защо, не беше обявил, че излиза. Единствено бележката до телефона го бе издала.

— Слиза по стълбите! — прошепна Роуан, чувайки топуркането секунда преди нас.

Трябва да сме изглеждали като истукани, когато татко влезе в стаята. Роуан, Лин, Тор и аз тихо и вцепенено бяхме вперили поглед в телевизора, сякаш предаването за живописните екскурзии с автобусчета през шейсетте бяха най-главозамайващото нещо, което някога бяхме виждали.

— Хм, вижте какво, забравих да ви кажа... — започна татко, непохватно подпрял се на вратата, — излизам за час-два... Да пийна бира...

— С водопроводчика ли? — попитах най-невинно.

— Мм... да, с него. С Джейк, де...

Не звучеше особено убедително. А и не *изглеждаше* убедително. Беше облякъл най-хубавата си бяла риза и ако не ме лъжеха очите, джинсите му бяха изгладени. Кой ще си глади дрехите (които така или иначе не припарваха на разстояние по-малко от осем километра от ютия), ако отива в кръчмата с приятел?

— Извинявайте, деца — продължи той, — трябваше да ви предупредя. Някой от вас има ли излизане? Няма проблем да гледате Тор, нали?

— Няма проблем!

— Да!

— Естествено!

Изглежда колективният ни отговор изненада татко. Едва ли някога ни беше чувал да поемаме така единодушно баваческите задължения.

— Ами, добре. Много благодаря! — стеснително каза той и потъна в коридора. — Няма да закъснявам много!

В момента, в който пътната врата хлопна, Лин хукна към прозореца.

— Замина — заяви тя през зъби като истински вентролог^[1], усмихна се и помахаше след татко.

След това се обърна, готова да обсъжда събитията с нас, но точно в този момент нещо я спря.

— Какво става? — попита Тор, присвивайки очи.

Съвсем бяхме забравили за него. Тайничко беше ни слушал как клюкарим за прическата на татко, докато уж кротко си играеше и гледаше телевизия. Но всъщност нямаше представа какво се случва, а ние по никакъв начин не искахме да разбере. Освен всичко друго, предната вечер се беше напрегнал, докато с татко се шегувахме за любовните срещи на баба (разбрахме, че се е напрегнал, защото не превърна храната си в произведение на изкуството, преди да я изяде, както обикновено постъпваше). В крайна сметка успяхме да измъкнем с ченгел от устата му, че е уплашен от възможността баба да обикне новото си гадже повече, отколкото обича него. След като се плашеше от *това*, в никакъв случай не трябваше да го стряскаме с вестта, че татко излиза с някого...

— Просто се майтапим с татко, това е всичко — опитах се да го успокоя, — задето слага целия този гел на главата си!

— Това всъщност е вакса — поправи ме той със сериозен тон.

Наблюдавайте децата — много по-умни са, отколкото си мислите.

— Хей, какво ще кажете, дали да не тръгна след татко? — попита Лин, като се опитваше да звучи естествено, но всъщност ни гледаше многозначително. — Да проверя, дали не си е забравил *ключовете*...

Беше повече от ясно — щяхме да си говорим кодирано. Понякога го правим със сестрите ми, когато искаме Тор да не разбере нещо. (Както и баба. Има случаи, в които не искате баба ви да знае *какво* сте намислили.) Използвайки кода, Лин се опитваше да каже на мен и Роуан, че възнамерява да проследи татко и да види къде отива... и с кого се среща *в действителност*.

Погледнах Роуан, за да се уверя, че е схванала посланието — понякога е доста заета с вътрешния си свят, за да стопли. Но тя ми

хвърли бърз поглед в отговор и аз разбрах, че сме на едни и същи вълни.

— Добра идея! — кимнах на най-голямата ни сестра. — Докато татко се върне, ще трябва да сме си легнали, така че не е зле да има ключове в себе си.

(Превод: „Давай Лин!“)

— Ама той си взе ключовете! — изцвърча Тор, тъкмо когато Лин се отправи към вратата.

— Не е! — каза Роуан.

— Е! Подрънкваше с тях в ръка!

Никога не подценявайте наблюдателността на седемгодишните.

— Вярно ли? — усмихнах се на Тор. — Много умно от твоя страна да забележиш.

По-скоро много изнервящо.

За миг с Лин и Роуан млъкнахме, тъй като първият ни опит за истинско интониране се провали.

— Ох, мисля да мръдна до магазина! — изстреля Роуан и се измъкна от креслото. — Много ми харесват... тези... пияни дъвки!

(Превод: „След като планът на Лин се прецака, аз се опитах да измисля алтернативно извинение, за да изляза от къщи и да проследя татко“.)

— Баба казва, че пияните дъвки се лепят по зъбите и ги скапват — присви очи Тор и изгледа подозрително Роуан.

— Ами... може би просто обичам да имам скапани зъби, окей? — вдигна рамене Роуан, докато търсеше по пода обувките си.

(Превод: Остави ме на мира, Тор — знам, че е тъпо, но това е единственото нещо, което ми хрумна!)

— По-добре побързай, Ро! Ще затворят магазина! — строго отбеляза Лин.

(Превод: „Ако ще тръгваш, тръгвай, защото ще изпуснеш татко!“)

— Но магазинът работи много след като си легна! — изписука Тор.

Стиснах зъби и знаех, че сестрите ми правят същото. Все едно живеехме с младши агент от ФБР.

— Струва ми се, че тази вечер магазинът затваря по-рано. Със сигурност видях на вратата табелка, на която пишеше... — опитах се

да го укротя.

(Превод: „Тор, ние те обичаме, но бъди така добър да млъкнеш и ни остави да те излъжем!“)

— Не мога да си открия другата обувка! — изхленчи Роуан, съзнавайки, че времето тече. — Уинслет, ти ли си я взела?

(Превод: „С тази скорост, никога няма да хвана татко, защото глупавото куче е скрило обувката ми някъде под леглото!“)

— Чуй какво, Роуан, забрави за пияните дъвки, — въздъхна Лин, обгръщайки с ръце бедрата си. — Можеш да си ги купиш и друг ден.

(Превод: „Зарежи! Татко вече е заминал. Ще опитаме друг път, когато инспектор Тор не слухти“)

Тор се огледа и изглежда забеляза, че по някаква причина всички сме разочаровани, което не му хареса.

Тъй като аз бях единствената, която още седеше на мястото си, той впери поглед в мен.

— Уинслет ще се зарадва, ако някой я гушне — каза той, докато се опитваше да вдигне и пренесе недоволното косместо куче-салам до дивана, както и да се настани с него до мен.

(Превод: „Тор иска някой да го гушне“)

А коя бях аз, че да откажа на тези големи кафяви очи. (Имам предвид очите на Тор, не на Уинслет...)

[1] Вентролог — човек, който умее да говори със стомаха си, без видимо да мърда устни. — Б.р. ↑

ГЛАВА 10

ЛЮБОВ И ЧИПС

Знам че вечно се оплаквам от Лин, но тя се държа наистина готино, когато Били ми се обади да ме кани на кино, преди мозъкът му да се е взривил от скука.

Окей, беше повече от ясно, че няма нужда всички да си седим вкъщи и да се грижим за Тор, докато татко е на среща с... с *когото и да е там*, но при така сложилите се обстоятелства, бях с усещането, че трябва да седя и да бъда солидарна със сестрите си.

Но в момента, в който се върнах в дневната и заявих, че съм казала на Били, че не мога да изляза, Лин ме посъветва да не ставам глупава, да му се обадя и да си уговоря среща след половин час пред Мъсуел Хил Одеон.

И така се озовах там, седнала в тъмния салон до Били, когото ръгах, за да ми подаде огромния пакет с пуканки.

Единственият проблем беше, че за новия научнофантастичен филм, който трябваше да гледаме (избран от Били), билетите бяха продадени. Така бяхме принудени да го отложим за друг път, или да се примирим с романтичната комедия, която започваше по същото време. И тъй като и двамата не бяхме в настроение да се прибираме вкъщи (аз, защото щях непрестанно да си мисля какви ги върши баща ми, а Били, тъй като умираше от скука), ние се навихме да се задоволим с каквото дават.

— Али, как е възможно това момиче постоянно да плаче? — доста шумно прошепна Били, посочвайки екрана, докато аз се борех с пакета пуканки в другата му ръка.

— Защото обича русото момче — отвърнах аз, — но ми се струва, че няма шанс с него.

Момчетата не са много схватливи, когато се отнася до чувства, нали?

— Ох, добре... — кимна Били, макар че не изглеждаше убеден. — Но как русият младеж продължава да се държи толкова ужасно с

Окей, друг един житейски урок е *да не* правя пред Били никакви важни предположения и да не очаквам от него смислена реакция.

— Ама ти не знаеш *със сигурност!* — заяви той с уста, пълна с чипс, обилно залят с доматиено-майонезен сос (блаааа!).

Разхождахме се по Мъсуел Хил Бродуей и вече се насочвахме към автобусната ми спирка. До този момент изпитвах известни съмнения дали да кажа на Били какво става с татко, но по някаква неясна причина (мисля, че към края филмът стана съвсем зле и размекна мозъка ми) все пак му разправих всичко, което се въртеше в главата ми.

Не възнамерявах да споделям с него това, тъй като самият той не беше особено адекватен, що се отнася до сферата на емоциите. (Иначе казано: Били не е Санди, която е толкова чувствителна, че е готова да ревне на реклама за автомобили по телевизията, ако видеото е достатъчно сладникаво.) Ето ви пример: веднъж преди години, когато се бях разстроила, задето не съм виждала мама от отдавна, единственото, което Били направи, беше, че замлъкна, след което ми каза, че може да ми заеме някаква своя електронна игра за неопределено време, стига да искам. Окей, това беше наистина симпатичен жест, да е жив и здрав Били, но всяко момиче на негово място просто би ме прегърнало, нали?

(Всъщност... знаете ли какво? Сега се оплаквам, но изведнъж си спомних, че по онова време си падах малко мъжкарана. Никога дотогава не се бях докосвала до електронна игра и след минута вече бях прираствена и успях да забравя за мама. Така да се каже, може би Били не е съвсем безполезен. И може би аз съм едно неблагоприятно мрънкало...)

Както и да е, докато чакахме на опашка пред ресторантчето срещу Одеон за фиш енд чипс, здравият ми разум ми казваше да удържам разговора около това колко Били е възненавидял филма (адски), колко го дразни училището (адски), как продължава да си пада по осемнайсетгодишната му съседка (съвсем определено) и други подобни неща. Вместо това обаче, аз се раздърдорих. Е, с Били се знаем от ей-такива, така че *не е* лесно да му спестя какво се случва около мен. Дори и да няма шанс да ми помогне.

— Какво имаш предвид, че „не знам със сигурност“? — попитах аз, чудейки се откъде намира място в кльошавото си тяло да побере

целия този чипс, с който се тъпче. При положение че в киното беше погълнал *три пъти повече* от полагащите му се пуканки.

— Ами не си *сигурна*, че баща ти е на среща с жена — вдигна рамене Били.

— Какво искаш да ми кажеш — че може да е на среща с *мъж*?

Съзнавах, че нарочно се правя, че не го разбирам, но бях подразнена от нежеланието му да чуе какво му казвам.

— Не! Нямам предвид това. Просто мисля, че може да не си на прав път!

— Виж какво, Били — казах аз и съжалих, че някога съм си отворила устата по тази тема, — мисля, че познавам баща си доста добре и знам кога нещо странно се случва с него!

— Мдааа, но все пак ми се струва, че малко преиграваш! — измънка той, докато напъхваше още чипс в устата си. — Имам предвид, че мама и татко постоянно са навън и аз нямам представа какво вършат. Просто излизат — както тази вечер...

— Били, не можеш да сравняваш мен и баща ми с теб и твоите родители!

— А защо не? — премигна той, леко обиден.

Не ми беше мъчно за него. Не и докато по брадичката му се стичаше отвратителният доматиен сос.

— Съвсем различно е! — опитах се обясня. — Татко е наистина близък с нас четиримата — всички ние знаем какво се случва в семейството!

Това не беше напълно вярно. Никой от нас не знаеше какво прави татко точно тази вечер. И в *това* беше проблемът.

— Е, и какво искаш да ми кажеш? Че не съм близък с мама и татко? — попита Били и спря на автобусната ми спирка.

— Ами не си, нали?

Това не означаваше, че Били и неговите родители не се разбират. Просто тримата се разминаваха в големичката си къща, всеки, зает със своите задачи. Когато и да отидех у тях, майка му все бързаше за своите сутрешни срещи на кафе, за градинския център, или за вечерните си уроци. А баща му винаги правеше едно и също — весело ми казваше „здрости“ и се скриваше зад вестника си.

— Близки *сме* си! — възпротиви се Били.

— Ама ти дори не знаеш какво *работи* баща ти?

— Знам... знам! Работи в... застрахователна компания!

— И какво точно прави там, Били? — изпитах го аз, хванала бедрата си с ръце.

Момчетата са неспасяеми, когато се отнася за важни подробности. Ама наистина.

— Ами...

Били беше спасен от факта, че в същия миг се зададе автобусът ми и отвори врати с хидравличен съсък.

— Ще се видим в парка в неделя, ако не се чуем преди това! — извика той, докато вратите се затваряха след мен.

Почувствах се леко зле, задето се държах така с Били и се опитах да оправя нещата като хукнах към задното стъкло и започнах да му махам като луда, додето автобусът просмуча по кръговото и пое надолу по стръмния склон към Крауч Енд.

Докато Били махаше отвън с мазни ръце, шофьорът направи един от обичайните си камикадзе-номера, като се засили надолу по четиридесет и пет градусовия наклон с тревожно висока скорост, при което аз се изсипах на дупето си върху седалката. Обикновено мразя този участък от пътя (все разигравам в главата си следния мрачен сценарий: писък на спирачки, автобусът се преобръща, а на другия ден във вестника се появява заглавие на цяла страница „Автобус излиза от контрол на опасен наклон — всички пътници са ужасно размазани“), но тази вечер изпитах наслада от усещането. Над мен беше надвиснал автобусът, под мен се разстилаше килим от светлините на Лондон и сякаш се намирах в Дисниленд.

Почти се разочаровах, когато автобусът най-сетне изскърца и спря на една пресечка в подножието на хълма. Тъкмо обаче качих краката си на облегалката на предната седалка и се отпуснах, нещо привлече вниманието ми.

Двойка влюбени се гушкаха под навеса на отсрещната спирка и така да се каже доста разпалено се натискаха. Със сигурност изглеждаха по-добре от всичко, което бях видяла на филма същата вечер. Примижах, за да ги огледам по-внимателно — начинът, по който бяха впили устни един в друг приличаше на изкуствено дишане, а прегръдките им напомняха борба свободен стил.

Точно в този момент мина кола и освети с фарове влюбените. Макар че не можах да видя лицето на момичето, тутакси разпознах

дългата бухнала конска опашка.

Ох. Боже. Мой. Та не беше ли това Кайра Дейвис?!

ГЛАВА 11

ТАТКО СЕ ИЗМЪКВА

— Свирука си! — прошепна Роуан, сякаш фактът, че татко си свирука сутринта е най-шантавото нещо, което може да се случи в къщата ни за цяла една година.

Роуан се опитваше да заколи хляба върху кухненския плот и застрашително размахваше към мен дългия нож, докато извършваше своето наблюдение.

— Е, и? — прошепнах в отговор и грабнах една чаша от бюфета.

Като говорим за шантави неща, косата на Роуан тази сутрин заслужаваше девет точки от възможни десет по отношение на шантавост. Беше си направила две къси плитки (дотук нищо лошо), но в основата плитките бяха вързани с огромни разноцветни ленти, които висяха надолу по училищната ѝ риза. Ако останеше неподвижна по-дълго време, рискуваше дечицата да я помислят за украсен първомайски пилон.

— Ами, щом си свирука така, значи че може би е щастлив. Може би си е прекарал добре снощи!

Чух какво казва Роуан, но се обърнах през рамо да проверя, дали същото важи и за Тор. За щастие бяхме надули радиото, а брат ми беше доста погълнат да изрязва препечената си филия в причудливи форми.

— Свирукането не означава нищо, Ро. Трябва ни нещо повече, за да...

Сестра ми ми хвърли леко раздражен поглед. Взе току-що нарязания хляб (присвила очи), обърна се и го тръсна на масата.

— Привет, деца! — гласът на татко заглуши радиото.

— Здравсти, татко! — отвърнахме в хор с Роуан и Тор.

— Ха, така... — възкликна татко, докато се настаняваше на обичайното си място и потриваше корем с ръце. — Подай ми малко хляб, Али Пали — умирам от глад!

В този момент в кухнята леко пристъпи Лин, безупречна и изгладена както винаги.

Това ме накара да погледна маншета на бялата си ученическа риза и да обърна внимание на неприятното влажно усещане, предизвикано от локвичката портокалов сок точно до чинията ми, който вече попиваше в ръкава. Дръпнах ръката си и обърсах покривката като си пожелах — за частица от секундата — да бъде малко *по-малко* непохватна и малко *повече* като Лин. (Не ме чувате да казвам подобно нещо твърде често...)

— Какво е това умиране от глад? — усмихна се Лин и се наведе да целуне татко по челото, преди да седне на мястото си. — Има ли причина да си толкова гладен? Да не е свързано със снощи, а?

Добре го каза Лин! Помислих си гордо аз, когато най-голямата ми сестра направи първия си дързък удар, преди дори да е хапнала корнфлейкс.

— Не, не — поклати глава татко и се съсредоточи в размазването на масло върху недодялано отрязаната филия хляб. — Кротка вечер беше. Няколко питиета и приказки. Толкова...

— В коя кръчма беше, татко? — включи се на свой ред Роуан.

— Ами, точно онази на края на Бродуей — измънка неясно той.

Погледнах как Роуан зяпва да каже нещо и затваря уста. Очевидно искаше да попита коя от многото кръчми там има предвид, но осъзна, че може да се издаде. (Допускам, че Роуан *не искаше* татко да разбере онова, което с Лин добре знаехме — че е ходила в повечето от тези кръчми, благодарение на двамата си най-добри приятели, които бяха осемнайсетгодишни.)

Дойде и моят ред.

— Та, как е Джейк? — попитах аз, като се втренчих в татко, за да видя дали няма да се издаде.

— Джейк ли?

Сянка на объркване пропълзя по лицето му.

Аха... Хванахме го... Помислих си аз, изгаряйки от нетърпение да погледна сестрите си и да видя, дали и те са забелязали.

— Аха, Джейк! Ами, добре е — замаза положението татко. — Да, Джейк е... окей.

Мдааа, такааа. И откога имаш този въображаем приятел, мистър Лав?

— И за какво си говорихте двамата? — продължих аз, зашеметена при мисълта, че със сигурност сме хванали татко в лъжа.

— Ами... за спорт. Такива работи — небрежно отбеляза той.

За да подчертае колко е спокоен, татко взе бурканчето с мармалада и се престори на очарован от надписа на етикета. Кого се опитваше да праметне? И какъв беше този разговор за „спорт“? Татко следеше по телевизията състезанията по колоездене на Тур дьо Франс, но отвъд това знаеше за спорта, точно колкото и за хранителните качества на мармалада.

— Нямаме ли нещо *нормално* за ядене? — прекъсна ни изведнъж Тор, който се опитваше да натъпче в тостера филията си, дебела десет сантиметра в единия край и прозрачна в другия.

— Имаш предвид нарязан хляб? Не, свърши. Само такъв има — каза Роуан малко троснато, усещайки, че кулинарните й способности са отново атакувани, макар и да ставаше дума само за хляба.

— Но с това не мога да довърша каквото съм започнал! — взе да хленчи Тор като подхвърляше хляба във въздуха.

— А *какво* си започнал, Тор? — попитах го, примижавайки срещу изрязаната препечена филия в чинията му.

Брат ми припна към масата и постави препечената филия на лицето си.

— Готино е! — измънка Роуан като кимаше одобрително при вида на тост-очилата в стил Крис Еванс, които Тор беше закрепил на върха на носа си.

— Трябва ми още хляб за дръжките! — обясни той като ни гледаше през майсторски изрязаните дупки и сочеше мястото между домашнопригответените очила и ушите си.

Техническите спецификации на това произведение на изкуството определено превръщаха обичайно едносричния ни брат в доста приказлив тази сутрин. Тъкмо се канех да го попитам как точно възнамерява да *закрепи* дръжките към останалата част на хлебните очила, когато татко изскърца със стола си, което означаваше, че се кани да тръгва.

— Къде отиваш? — попита Лин, виждайки, че плячката ни се опитва да се измъкне.

— Хм, сетих се, че имам ранна доставка в магазина — отвърна той и се насочи към вратата на кухнята с филия хляб и мармалад в ръка. — По-добре да побързам...

— По дяволите! — тихо изръмжа Лин.

— Чух те... — неодобрително измърмори Тор.

И така — нищо не успяхме да изкопчим от татко. Но за щастие имаше *някой*, който беше готов да разказва, и то в подробности. Макар и разказът да беше свързан със съвсем различна тема.

— ... и тогава той взе да се пързая *право* към мен, а аз пицях и така нататък, но той *нарочно* се блъсна в мен, грабна ме и ме гушна — кикотеше се Кайра при спомена за срещата си. — И се смяхме като луди, а после той каза „Замръзвам, имаш ли нещо против малко да ме стоплиш?“. А аз отговорих „Естествено, искаш ли да ти купя кафе от автомата“. Нали схващаш?

Всичко схващах. Толкова за Кайра и готиния ѝ начин да върне топката на дръзкото си гадже. Със сигурност добре се справяха със стоплянето, когато ги видях предишната вечер — а *именно това* ми беше най-интересно да чуя. Все още не можех да преодолеея шока да видя Кайра и Рикардо в сцена от страстен филм, особено когато декорът беше автобусната спирка на номер седем.

Честно казано, не бях главозамайна от разказа за очевидните чарове на Рикардо, но ми беше приятно да слушам историите на Кайра, макар и стегнати в няколко изречения на път от кабинета по английски към кабинета по математика.

— И той определено иска да се видим отново! — не спираше да бърбори Кайра, а навиреното ѝ носле се бърчеше, докато се хилеше, при което луничките ѝ изчезваха. — Покани ме да отида на купона на негов приятел в Мъсуел Хил в събота.

— Наистина ли? — печално отбелязах и изведнъж ме заля вълна на тъга, при което съвсем забравих да я подразня за натискането на автобусната спирка.

— Какво има? — попита ме Кайра, като се втренчи в лицето ми.

— Ммм, нищо — опитах се да се засмея, благодарна, че точно в този миг вратата на кабинета по математика се отвори и не се наложи да давам допълнителни обяснения за своя комплекс с купоните.

Не исках точно сега да разказвам на Кайра за това (тъй като не желаех да изглеждам като вечно оплакващото се и самосъжаляващо се същество, каквото знаех, че мога да бъда.) Но ето го моят комплекс с

купоните: да чуя за купон, на който ще бъда поканена, е вълнуващо. Да чуя за купон, на който няма да бъда поканена, си е жив тормоз.

Имам предвид, че купоните често биват пълен боклук, нали? Но винаги съществува възможността да се посмееш великолепно с приятелите си, да срещнеш нови хора, нови момчета... (Ох, пак затънах в темата за момчетата.)

Но това е проблемът с купоните, на които не си поканен — възможността си седи отворена, а ти си затворен въщи и играеш детски скрабъл с братчето си, докато кучето-клептоман от време на време изръмжава.

Окей, говоря за себе си, но надявам се ме разбирате.

— Както и да е, ще те държа в течение! — усмихна се тайнствено Кайра, преди да хукне за нейния си час.

— Дааа, дръж ме в течение за всички фантастични неща, които се случват в благословения ти живот, Кайра — мрачно измърморих.

ГЛАВА 12

ШОК ЛИ? И ТО КАКЪВ...

— Ауууууууууууууууу!

Баба, която беше заета да пасира картофи в пресата, ми хвърли от онези погледи, които означават: „Казах ли ти!“

Права беше. Когато държите стара чаша за кафе (яркосиня с хартиени звезди, залепени отгоре — един от ранните артистични опити на Роуан), пълна с кухненски прибори, наистина е тъпо да се опитате да обърнете рибените кюфтенца, които пържите на котлона, с голи ръце.

Тъкмо се канех да сложа изгорената си ръка под крана за студена вода, когато чух телефонът в коридора да звъни.

— Ще вдигна! — изкрещях и хукнах към апарата.

Допусках, че може да е Санди, трябваше да ми се обади, когато реши какъв филм иска да й занеса в събота вечер. Бях й се обадила, веднага щом се прибрах от училище, за да видя как се разбира с нейния домашен любимец — вирус. Ужасяващата й настинка се беше превърнала в далеч по-ужасяващо стомашно нещо, при което лекарят и майка й я оставиха да пази малката си розова спалня цяла седмица. Абсолютно се беше побъркала след дни и ноци глезене (за бога, майка й държеше постоянно да проверява „движенията на червата й“) и отчаяно искаше да я посетя и да ударя една инжекция нормалност в живота й. („Какво да ти донеса?“ — бях я попитала. „Някакъв филм. А може и нещо от железарския магазин.“ „Какво?“ — попитах, чудейки се, дали вирусът не е засегнал мозъчната й дейност „Нали знаеш онези огромни катинари“, въздъхна тя. „Донеси един такъв, за да заключа глупавата ми майка във от стаята...“)

— Ало? — седнах до телефона и изведнъж усетих в близост подозрителна рибешка миризма...

— Бихте ли ми дали Али, моля? — чух глас, който не беше на Санди, но ми се стори смътно познат.

— На телефона — отвърнах, докато душех ръката, с която държах слушалката и се проклинах, че точно с нея обръщах рибените кюфтенца. Пфу.

Несръчно закрепих слушалката между главата и рамото си и с помощта на неизгорената си ръка повдигнах крайчето на ризата си, за да обърша мазнината от телефона.

— Хей, здрасти! Помислих, че може да е някоя от сестрите ти — каза момичето отсреща, докато прехвърлях слушалката на другото си ухо с чистата си ръка.

— Кайра, ти ли си? — зацепих аз накрая.

— Аз съм, да! Как си?

— Горедолу... — вдигнах рамене, държейки настрани мазната си рибна ръка.

Какво да ѝ кажа? Че след като разправи за купона, на който ще ходи с новото си гадже, съм прекарала целия час по математика в скапано настроение? А после съм се прибрала (в скапано настроение), обадила съм се на болната Санди да питам дали може да я посетя в събота вечер (така че да не бъде единствената в скапано настроение, поради факта, че няма да отида на купон) и най-накрая почти съм си изпържила ръката, тъй като съм била в толкова скапано настроение, че не съм обърнала внимание на бабиното предупреждение да използвам за целта бъркалка, наместо да рискувам да получа изгаряне трета степен?

— Хей, Али, слушай какво... — каза Кайра. — Имам за теб едно предложение...

Заинтригувах се...

— Какво например?

— Помниш ли, че днес в училище ти казах нещо? За приятеля на Рикардо, който прави купон в събота?

Дали помнеш? Та този факт беше оставил *неизличими следи* в паметта ми...

— Да, за купона. Май си спомням нещо... — измънках аз, опитвайки се звуча, все едно не ми пука.

— А не искаш ли да дойдеш?

Заля ме вълна на щастие. Щеше ми се да изкрещя „ДА, МОЛЯ!!!“, но веднага съобразих, че това няма да се оцени особено високо по скалата за готино поведение.

— Ммм, да, разбира се, че искам! — изцвърчах.

(В същото време тъничък глас крещеше в главата ми: „Ами Санди?“, но аз чудесно успях да го заглуша...)

— Жестоко! — каза Кайра. — Има само една *малка* подробност...

Та няма ли винаги такава?

— Каква е? — намръщих се аз и усетих нещо да дразни пръстите ми.

Погледнах и видях котакът Колин, застанал на едно стъпало, точно на нивото на рамото ми, който беше протегнал шия надолу през перилата и ентусиазирано ближеше миришещите ми на риба пръсти.

— Ето как стоят нещата — започна Кайра. — Тъкмо разговарях с Рикардо по телефона и той ми каза, че иска да доведе свой приятел на купона. А аз предложих: Не може ли и аз да доведе *моята* приятелка?

Мен ли? Аз ѝ бях приятелка. И ако не грешах, щях да имам първата в живота си среща с непознат.

— А Рикардо каза: „Хей, ще бъде като *среща с непознат!*“

Кайра не приличаше особено на Чила Блек, но никак не ми пукаше. Освен това знам, че понякога срещите с непознати могат да бъдат пълна катастрофа, но на момчешкия фронт това беше най-доброто, което ми се бе случвало за цяла година. А предвид седмицата, в която се бях изложила пред Алфи, а и пред единственото момче, с което някога бях излизала, ми се струваше, че най-сетне заслужавам малко късмет.

— Няма проблем. Ще падне смях — изкикотих се аз, като се опитвах да контролирам пристъпа на истерия в гласа си.

Само почакайте утре да кажа на Кло и на останалите в училище! — скачаше неистово мисълта ми. *Почакайте да кажа на Санди! Ех, като се замисля...*

Чудех се, дали да не звънна на Били и да се изфукам, или да го оставя за неделя, когато щях да изстрелям новините, но точно в този момент Кайра доста внезапно прекрати разговора:

— О, боже... майка ми си идва. Трябва да вървя. Ще поговорим утре в училище!

Чу се изщракване и Кайра затвори телефона.

Бавно поставих слушалката на мястото и замаяна се върнах в кухнята, като едва успях да не падна върху Колин, който се мотаеше

в краката ми (и *подскачаше*) с напразната надежда, че нося рибка в джоба си.

— Наред ли е всичко, Али? — попита баба и ми хвърли един от рентгеновите си погледи.

Вероятно си беше помислила, че съм болна по начина, по който ходех като зомбирана. Сигурно смяташе, че съм лепнала ужасния вирус на Санди.

— Имам среща в събота, бабо! — изстрелях аз.

— Наистина ли, скъпа? Ставаме две — грейна тя и взе да подрежда чиниите на масата.

— Пак ли със Станли? — попитах, спомняйки си за нейната вечеря преди няколко дни.

— Разбира се, че със Станли. За каква ме мислиш? Да не съм някоя разпусната жена, дето излиза с двама едновременно? — отсече тя. — А ти с кого ще излизаш?

Не се обидих, дето ми се сопна — това е начинът на баба да разговаря. Мама обаче не е такава. По-скоро е леко наивна като Роуан (поне доколкото си я спомням). Забавно е как тези неща се предават през поколение. При което Лин е мини-клонинг на баба.

— Ето какво е положението — започнах аз в отговор на бабиния въпрос. — Не знам името му. Все още не.

— Аха, среща с непознат, нали? — намръщи се тя. — Нали няма да се виждате насаме?

— Не, ще бъдем четирима. Отиваме с приятелката ми Кайра. А момчето е приятел на нейното гадже.

Усетих, че се изчервявам, докато обяснявах. Вероятно щях да продължа да се червя поне още два дни. Докато дойде моментът на запознанството с момчето, вече щях да бъда *яркочервена*. Той може би щеше да реши, че имам някое рядко тропическо заболяване и щеше да поиска бележка от лекаря ми, преди да се навие да излезе с мен.

— Здравейте, момичета! За какво си клюкарите, вие двете? — каза татко, който влезе в кухнята и гушна Колин, който най-сетне остави краката ми на мира.

— Нищо особено — вдигна рамене баба.

Страшна е! Усеща какво трябва и какво не трябва да бъде казвано на татко. Имам предвид, че самата аз *щях* да му разправя,

преди да изляза в събота, но едва когато спра да се държа като ломотещ пубер.

— Хм, друго ми се стори на мен! — ухили се татко и застана в средата на кухнята, бос, със старите си избелели джинси, смачкан черен тишърт и с най-мъркащата котка в ръце.

А косата му беше естествена и къдрава и по нищо не личеше как е прекарал предната вечер, когато излезе толкова изтупан (при положение, че татко не от онзи тип мъже, които може да видите в костюми...).

— Говорим си по женски, Мартин — отвърна баба с тон, който означаваше: „това е — няма да седнем да ти се обясняваме, я!“

— О, разбирам! — продължи да ни дразни той. — Имате някакви тайни от мен!

— Ха така, като говорим за тайни — за малко да забравя — каза баба, като остави за миг сервирането и го погледна. — Преди малко се обади някаква жена, докато с Тор хранехте зайците в градината. Щях да те извикам, но тя ми каза да не те безпокоя.

Тя?

При изричането на тази единствена дума — на това *местоимение*, ако сме съвсем точни — аз излязох от комата, предизвикана от бъдещата ми среща.

— Хм, коя... коя беше тя? — попита татко с подозрително притеснен вид.

— Съжалявам, ама не запомних името. Трябваше да го запиша — каза баба, подрънквайки с вилици и лъжици. — Запомних само какво трябва да предам.

— И то е...? — попита татко с леко напрегнат глас.

— Ако си навит за неделя, да й се обадиш. В случай, че това ти говори нещо.

И баба изгледа татко със стоманено-сивите си очи.

— Хм... мда. Разбирам. Охо, мирише на вкусно. Най-добре да повикам останалите!

И татко, заедно с Колин, изхвърча от кухнята със скоростта на светлината.

Погледнах баба.

И тя ме погледна.

Видях как повдига края на веждата си и в този миг вече *знаех*, че *тя* знае, че *аз* знам, че *тя* знае, че *нещо* се случва.

Ако разбирате какво имам предвид...

ГЛАВА 13

МАЛЪК, НО ВЕЧЕ ЗНАЕ

Тъкмо излизахме от магазина за домашни любимци, когато Тор ме дръпна за ръкава.

— Папагалът! — прошепна той с широко отворени и сериозни очи.

Обърнах се към местния сив папагал, чиято клетка висеше точно над касата.

— *Какво* папагала? — попитах аз и се мръднах настрани, за да пусна един клиент да мине.

— Каза името ми! — запъхтян от вълнение заяви Тор.

Това е типично за него — след като изберем какво ни е нужно за домашната менажерия, аз се нареждам на опашката да платя, а той започва да говори на странния си език с мишките и хамстерите в клетките. Също така се опитва да установи връзка с местния папагал като отправя към него продължителни и многозначителни погледи.

Замислих се за секунда върху това, което брат ми ми каза, докато го бутах встрани от пътя на клиентите и го насочвах към кафенето през няколко къщи. Може да съм цинична, но звукът, който птицата издаваше, беше най-обикновено папагалско „скуууук“. Допускам обаче, че за някои можеше да звучи малко като „Торрррр!“

Особено, ако запушите ушите си и започнете да хъмкате.

Така или иначе, коя бях аз, че да пукам сапунените мехури на Тор?

— Ихааа! Наистина ли каза името ти? Ама това е много готино! — кимнах аз, сложих ръка върху рамото му и взех да го бутам по посока на „Шуфда’с“.

Докато чакахме да дойдат двата горещи шоколада — традиционно удоволствие, което си позволяваме след съботното посещение в магазина за домашни любимци — Тор извади от плика мрежата за златни рибки, която току-що бяхме купили, и се опита да улови в нея солницата.

— Гледай да не я обърнеш, Тор — прошепнах аз.

Той е добро дете — можеш да го заведеш къде ли не и никога няма да те постави в неловка ситуация за разлика от повечето деца. Дори когато беше съвсем малък, Тор се държеше уравновесено. Други двегодишни дечица наоколо пицяха до посиняване, ако не им разрешиха да изядат автобусния билет или нещо друго, а Тор само ги гледаше с големите си кафяви очи, сякаш искаше да разбере какъв им е проблемът.

— Внимавам! — успокои ме той, когато сервитьорът се появи с двете димящи чаши.

— Окей. Как беше в училище тази седмица? Сдобрихте ли се с Фреди?

Обичах този тип разговори, които двамата водехме. Имам предвид, че предимно аз говорех (не е изненадващо), но все пак беше доста приятно да сме си двамата.

— Ъхъ — кимна Тор, облизвайки шоколадовата пяна по лъжичката си.

— А за какво се бяхте скарали?

— За разни работи — вдигна рамене Тор.

Може брат ми да не говореше много — особено в училище — но все пак беше популярно хлапе. Около къщата ни винаги се събираше шествие от съучениците му, които биваха представяни на домашните любимци. Може би са други нещата, които те правят популярен, когато пораснеш, но на седем години да имаш къщи еквивалент на „Болница за животни“ на Ролф, определено работи в твоя полза.

— Какви разни работи? — настоях аз.

Точно днес бях готова да се загубя в света на Тор. Разсейваше ме от онова, което предстоеше... т.е. от срещата ми с непознат. Искан да се намирам на работа, докато дойде време да се приготвям. Така нямаше постоянно да мисля и да се тормозя с предстоящия купон.

— Разни работи — отново вдигна рамене Тор и отпи от шоколада си. — Нарисувах охлюв, а Фреди каза, че прилича на голямо ако.

Знам (’щото си спомням), че когато си на възрастта на брат ми, подобни неща означават — много. Но все пак, ако това беше всичко, което го измъчваше, бях доволна. Имаше много време, докато порасне и започне да се тревожи за живота, вселената, изпитите и т.н.

— Вие с Лин и Роуан... — изведнъж започна Тор и впери в мен сериозен поглед.

Искаше ми се да се наведа и да обърша мустачето от шоколадова пяна над горната му устна, но си помислих, че може да се обиди, задето се държа с него като с бебе.

— Какво? Какво ние? — попитах и хвърлих едно око към часовника си. (Имаше девет часа до срещата ми с Кайра...)

— Всички си мислите, че татко си има гадже.

Нагълтах толкова много от шоколада, че почти взе да излиза от носа ми (мммм!). Трескаво започнах да обмислям как да реагирам — как да отрека, за да го успокоя — но главата ми не работеше. Хрумнаха ми няколко жалки обяснения, но бяха толкова жалки, че бързо отпаднаха като вариант.

Тор продължи да се взира в мен, а нослето му отново потъна в чашата.

Може и да е странно дете, но е толкова умен. Със сигурност по-умен от трите си сестри, взети заедно. Мислехме се за такива акълийки, които могат да скрият всичко от него. А той въпреки това, беше успял да се досети.

— Ще излиза с нея в неделя — каза Тор многозначително и обърса уста с обратното на ръката си.

Като че ли отново бях нагълтала много шоколад, или просто изненадата от *това* кратичко съобщение започна да изкарва пяна от носа ми. Изглежда Тор не само знаеше каквото *ние* знаехме, но и *повече*...

— В неделя ли ще излиза? Откъде разбра? — попитах аз, като се отказах от намерението си да отричам. А и защо да го правя?

— Питам татко, дали в неделя може да отидем в градската ферма — обясни Тор. — Отвърна, че не може, защото имал *работа*. И целият се изчерви.

Вижте го брат ми — оказа се по-умен дори и от *татко*. Веднага беше разчел смисълът на извинението му. (Все пак да каже, че има „работа“; бе жалък опит от страна на баща ни да си намери оправдание, а и не беше особено трудно да се досетиш какво става.)

— Ще го проследите ли този път? — директно попита Тор.

Застинах на място. За пореден път.

— Ти разбра ли, че Лин и Роуан се канеха да постъпят точно така в сряда вечер? — попитах го, спомняйки си как благодарение на неговите въпроси опитите за шпионаж на сестрите ми се провалиха.

— Ъхъ — кимна Тор, като продължаваше да си играе с мрежата за рибки.

— Защо не ни каза, че си разбрал какво се случва?

— Защото ме изолирахте — простичко отвърна Тор.

Предполагам, че имаше право.

— Виж какво, ще поговорим с Роуан и Лин като се приберем — казах му. — И повече няма да те изолираме, окей?

Тор доволно кимна. Макар че идеята ни беше да го предпазим, всъщност го бяхме накарали да се чувства самотен и прогонен от сестринските ни тайни.

Все повече изглеждаше, че Детето Лав № 4 ще се присъедини към семейното бюро за частни разследвания.

Татко нямаше шанс.

ГЛАВА 14

КЪМ АВАРИЙНИЯ ИЗХОД

Времето бавно течеше. Денят се оказа натоварен (и изстискаващ), но последните два часа, преди да отида и да се срещна с Кайра, се влачеха като най-дългия на света ластик...

Денят ми протече ето така: след като брат ми пусна бомбата в кафенето, двамата се довлачихме до вкъщи, наобиколихме Роуан (Лин беше излязла) и я светнахме за дедуктивните способности на инспектор Тор. Казаното от Тор за неделната среща се връзваше с подозрителното съобщение, предадено от баба на татко предната вечер, но преди да се появи Лин, не можехме да решим какво да предприемем.

След това отидох да видя Санди.

Бях заела угодническа поза. Преди това по телефона Санди ми бе казала, че не би имала против да я зарежа заради купона (и срещата), но знаех, че се чувства зле от това. Зададе ми всички въпроси от сорта: „Какво е това момче?“ (Не знаех.), „Къде е купонът?“ (Не знаех.) и „Как ще се облечеш?“ (Хм, не знаех. Тъй като никоя от приятелките ми не отиваше, ритуалът с преобличането не се беше състоял). И през цялото време Санди ме гледаше с големите си Дисни-очи, пълни с тъга.

Накрая успях да се освободя (от чувството си за вина), когато майка ѝ влезе, за да измери температурата ѝ и да провери, дали не пипнала *чума*, или нещо от сорта. По пътя за вкъщи ми хрумна, че може би Санди се е притеснила, задето с Кайра сме станали прекалено близки, докато лежи, прикована от стомашния си вирус. Не беше съвсем така, но разбихах защо си го мисли.

Но както се казва, тогава си е за тогава, сега си е за сега. А точно сега седях под душа и ми беше много, много лошо.

(Нека ви напомня, че не е трудно да ти стане лошо в нашата баня. Мама беше боядисала стените в рубиненочервено, 'щото си бе представяла, че ще сложи вътре много цветя и че зеленото ще седи

страхотно на този фон. Само дето на практика получаваш *мигрена*, ако седиш в банята повече от десет минути.)

Момчето се казваше Боби — момчето, заради което ми беше лошо. Толкова знаех от Кайра и това беше *всичко*, което успях да разбера от нея, плюс факта, че двамата с Рикардо са от едно и също училище. Предполагам, че повече не можех да очаквам от приятелката си, при положение, че беше гадже с Рикардо от една седмица и едва ли самата тя знаеше много повече за него (извън интимното познание за техниката му на натискане).

Имах два часа до тръгване, седях под душа, а водната струя удряше главата ми, докато се опитвах да измисля за какво ще си говоря с приятеля на Рикардо.

Колко трогателна бях? Но разберете ме, това беше (и всъщност продължава да бъде) нещо, за което много се тревожа. Много. Имам предвид, какво се очаква хората да си говорят на среща? Опасявам се, че след като вече обсъдиш какво *харесваш и не харесваш*, кои са приятелите ти и т.н., в един момент се изчерпваш. Поне така се случи, когато излязох с Кийт Браунлоу (уф, не ми напомняйте...) и макар че бяхме на милиони светлинни години от първа среща, с Алфи е същото — главата ми се изпразва и изпразва всеки път, когато се отвори възможност да разговарям с него.

Е, с Били е различно — 'щото е просто приятелче, както и Санди, и Кло, и останалите (е, да прибавим и генетичните разлики...). Мога да разговарям с Били *часове наред за всичко* (най-вече за глупости, ако трябва да съм точна, но за доста забавни глупости.)

Та какво се случва с мозъка ви, когато харесвате някого, или излезете на среща? Защо да водите нормален разговор се оказва толкова „извънземно“, колкото да отскочите до Сатурн за лятната ваканция?

Изведнъж очите ми започнаха да смъдят от шампоана, при което набутах лицето си под струята и се опитах да отвлека вниманието си като взех да мисля за нещата, за които мога да разговарям.

Ето докъде стигнах...

1) Да го попитам какви предмети изучава в училище. (Неее, ще ме вземе за пълна зубрачка...).

2) Да го попитам от кой футболен отбор е. (Ама какъв е смисълът? Нищо не разбирам от футбол, така че разговорът ще бъде

наистина *кратък*. Той: „А ти от кой отбор си?“ Аз: „Ъх, от никой.“ Той: „Ох.“ Виждате ли? Идеята не е особено блестяща...).

3) Да му разкажа историите за имената на брат ми и сестрите ми. (Тц — ще реши, че всичките сме откачалки. Кое то не е далече от истината в случая с Роуан...).

4) Да го попитам с какво иска да се занимава като завърши училище. (Много тежко звучи. Ще очаква следващият ми въпрос да бъде колко деца възнамерява да има и какъв ще е пенсионният му план...).

5) Да му разкажа, че въкъщи имаме две кучета, пет котки, три хамстера, безброй бели мишки, едноока игуана, четири заека, два аквариума с рибки, куп буболечки, възстановяващ се гълъб и каквото е донесъл напоследък Тор. (*Определено* не — искам да мисли за мен като за готино и привлекателно момиче, а не като за доктор Дулитъл...)

Безполезни разсъждения.

Отказах се, спрях душа и излязох капещо от ваната. Тръбите на душа се разтрепериха при спирането на крана, сякаш зад стената живееше мъничък човек, който удряше с чук като луд. (А може и да има такъв — кой знае? Или пък това беше полтъргаистът на някой разгневен викториански водопроводчик?)

Докато бършех парата от старото нащърбено огледало в дървена рамка (находка на майка ми от вехтошарския магазин), зърнах отражението си, което представляваше огромна розова скарида. Очевидно бях престояла под душа *малко* по-дълго от необходимото. Всъщност бях *толкова* розова, че тенът ми ужасно се биеше с червените стени. Трябваше да изляза от банята, да се кача в стаята си, да отворя широко прозорците и да се охладя. Та как щях да ида на среща с тайнствения Боби с вид на заспала под кварцова лампа?

Взех да ровя в шкафа с кърпите и единствената, достатъчно голяма, за да ме покрие, се оказа една от онези за всеки случай — древна, овехтяла, опърпана, до която прибягваш, само ако останалите са за пране, но се надяваш това всъщност никога да не ти се случи. Този път обаче нямах избор, днес беше ден за пране и всички полу-прилични кърпи съхнеха отвън на въжето заедно с дрехите.

— Ммм — много секси. *Не!* — измърморих аз при вида на капещото си, розово и опърпано отражение.

Старото резе на банята заяждаше, както обикновено, и трябваше доста яко да го дръпна, за да отворя вратата.

Има ли нещо в тази глупава къща, което да работи нормално?

Мрънках си наум и в този момент осъзнах, че започвам да звуча като Лин. Ако имаше избор, тя щеше да живее в къщата на мечтите си — ултрамодерна, ултраблестяща, ултраминималистична, точно каквито показват в списанията за интериори. А не с шумящи тръби, заяждаща врата и налудно боядисани стени като нашата.

Както бях в нацупено настроение, предизвикано от състоянието на стрес, не чух скърцането нагоре по стълбите, което означаваше, че някой се качва. Изведнъж зърнах разчорлената руса коса на Алфи, и то в момента, когато се намирах възможно най-далече от аварийния изход нагоре към таванската ми стая (който се намиреше на другия край на площадката).

Тревога! Ако имаше нещо, в което бях сигурна, то беше, че *не* изглеждам като покрита с роса полугола богиня. По-скоро приличах на *сварена* и — за бога — усещах как на дупето ми ужасяващо духа, което означаваше, че на тази презряна хавлия има огромна дупка.

До този момент шансовете ми някога да изляза е Алфи бяха нулеви. Ако обаче ме видеше по този начин, шансовете ми ставаха *минус милион*.

Слава богу, Алфи се беше обърнал на другата страна и гледаше надолу към Лин, която чувах да говори. Това ми даде възможност за частица от секундата да се изпаря, преди да се засрамя, както никога преди не се бях засрамвала в живота си (а съм имала *много* поводи, кълна се...).

Най-близо се намиреше стаята на татко и като розова светкавица връхлетях вътре и тихо затворих вратата зад себе си. Тежко въздъхнах и се облегнах на нея е цялата си тежест (И защо? В случай, че Алфи ме беше зърнал и се бе опитал да връхлети върху мен, обзет от страст при вида на надупчената ми хавлия? Как ли не.)

Когато пулсът ми се успокои (от трескав към *по-малко* трескав), очите ми плъзнаха из стаята. Беше обляна в уютна оранжева светлина, отчасти заради привечерното слънце, което се процеждаше през прозореца, отчасти, защото самите стени бяха оранжеви (като рижа котка, Колин тотално се замаскираше, в случаите, когато влизаше тук да си подремне).

От площадката в коридора долиташе разговор, както и проскърцването на стълбите, докато Алфи и Лин вървяха към нейната стая. Можех да си отдъхна... Или поне да се успокоя, да нахлузя долнище на анцуг и тишърт от гардероба на татко, и да се върна в стаята си вече в не толкова оскъдно облекло.

Отидох до гардероба и отворих вратата. Беше претъпкан, но не само с неща на татко. Навсякъде имаше купища от мамините рокли. Всичките бяха красиви, от фин памук или индийска коприна. Имаше две кадифени сака и няколко широки тензухени туники. И без да погледна, знаех, че всичките й любими плътни, стари пуловери са където винаги са били нагънати в най-долното голямо чекмедже на раклата до леглото. Татко държеше нещата й, точно както ги беше оставила — шишенца от парфюми, гримове (не че употребяваше много) и стара четка за коса — всичко това върху тоалетката, в случай че тя влезе през вратата и потърси нещо...

Има спомени от мама из цялата къща — не само начина, по който я беше декорирала, но и всички картини, съдове и неща по стените и по всяка свободна повърхност. Но точно тази стая представлява един вид мамин олтар. Хубаво е да влизам тук от време на време, и тъкмо в странните моменти, когато започвам да забравям малките неща, свързани с нея, да помириша уханието на парфюма й, или да извадя любимите й дрехи.

И разбира се, над леглото виси неин автопортрет. Не че това се разбира, тъй като картината представлява мъглявина от завихрени едно в друго оранжево и жълто. В случай, че се чудите, това е нейната аура. (Аурата е малко призрачен електрически поток, който всички ние имаме около себе си, според... ами, според онези, които се занимават с разчитане на аури. Обикновените хора не ги виждат, но четците на аури имат такава способност, а един от тях беше казал на мама, че нейната аура символизира „пробуждане“. Предвид че за един ден през мен минават толкова чувства и настроения, *моята* аура трябва да е кафява — точно този цвят, който се получава, когато разсмесиш всичките ярки парчета пластелин и ги превърнеш в неопределена маса.) Както и да е, веднъж майка ми се върна вкъщи, след като бяха разчели аурата й на фестивала за тяло, душа и дух в Палата Александра и веднага започна да работи по тази картина. Около две

седмици след това тръгна на своите пътешествия, затова твърдя, че въпросният четец на аури има много какво да ни каже по въпроса...

Но да се върнем към следобеда, в който се бях увила в онази ужасна раздърпана хавлия. Изведнъж се оказах седнала на ръба на старото скърцащо дървено легло на мама и татко, взирах се в картината и си спомнях неделните сутрини, когато всички се накачулвахме тук — даже и Лин. И до днес Тор продължава понякога да бомбардира татко (в компанията на Ролф и Уинслет) и това е много забавно, но не е същото, както в миналото, когато всичките момичета и мама бяхме част от купона.

Ощипах се, съзнавайки, че започвам ужасно да се натъждавам. Бързо — преди да се разплача — скочих на крака и започнах да ровя из гардероба като издърпах от закачалката някаква стара джинсова риза и я намъкнах. След още малко ровене попаднах на едно долнище на анцуг, което беше твърде голямо за мен, но снего поне имах вид на човек, а не на същество от езерния свят.

Приближих се до тоалетката, за да проверя какво става с червенините ми и точно в този миг забелязах нещо върху леглото.

Беше отворен фотоалбум — един от онези, които обикновено си седят в шкафа във всекидневната. Защо ли татко го беше качил тук?

Седнах на пода и го придърпах към себе си. Беше отворен на страницата, където бяха мамините снимки. Мама е вдигнала нагоре дългата си пола и е нагазила в морето, мама се смее на някаква шега, мама се жени в дълга разкроена бледолилава рокля; мама с ботуши и гащеризон се хили до един кален поток и се гали по бременното коремче.

Какво ли бе накарало татко да изкопае тези снимки?

Отново вдигнах поглед към картината над леглото.

„О, мамо“ — изпъшках и си пожелах пред мен да седи самата тя, наместо глупавата оранжева мацаница. „Какво си мислиш, че се случва? Дали татко се чувства виновен заради нещо...?“

ГЛАВА 15

СРЕЩА С НЕПОЗНАТ И ОПЪНАТИ НЕРВИ

За първи път виждах Кайра без стегната на конска опашка коса. Къдриците ѝ бяха оформени, кестенявата ѝ коса изглеждаше по-тъмна и бляскава, опъната назад с помощта на разноцветни шнолки.

Отиваше ѝ. Нали знаете щръкналите ѝ уши? Ами с тази коса това въобще не личеше. Ни най-малко.

— Пак ще повторя — изглеждаш прекрасно, — казах с леко писклив глас.

Не беше лесно да контролирам опънатите си нерви. Нищо не можех да направя за гласа си, но поне държах ръцете си (които иначе ужасно трепереха) в джобовете на панталона си.

— Благодаря! И ти си много готина! — ухили се тя и вдигна вежди.

Тъкмо бяхме слезли от автобуса и вървахме към къщата на Рикардо, а Кайра размахваше някакво листче с написани указания. Намирахме се от северната страна на Палата Александра, не особено далече от дома на Били (надявах се да не налетим на него — щеше да се гръмне като ме види облечена по този начин). Изведнъж осъзнах, че ако знаех колко близо е къщата на Рикардо, щях да предложа да вървим през парка.

Но в този миг погледнах черните сатенени сандали с платформи на Кайра и ми стана ясно, че тревата, пръстта и тези обувки *определено* не си подхождаха...

Бях обула маратонки (но най-хубавите си). Не мога да нося обувки на токчета — с тях ходя като патица. И за разлика от Кайра, която беше с къса шифонена пола на цветя, краката ми бяха добре скрити в отрязаните ми военни панталони. Нагоре Кайра беше облякла доста смел черен корсаж, който се държеше на тънка лента около шията и разголваше раменете ѝ. И в това отношение бях подходила по-консервативно като се придържах към любимия си тишърт в цвят каки и с червена звезда на гърдите.

Не заради облеклото ми Били щеше да умре от смях, а заради грима. Или по-скоро заради грима на *Кайра*. Когато се срещнахме на спирката, тя се намръщи като ме видя, след което взе да рови из чантата си и извади малък несесер. В следващия момент държеше в ръка огледало и ми показваше блясъка и сенките, които бе нанесла по бузите и клепачите ми.

— Адски ти отива! — обяви тя и аз нямах сили да ѝ противореча.

Някакви момчета с кола надуха клаксона след нас, докато вървахме по пътя и издирвахме улицата на Рикардо. Не знам дали това беше заради загорелите крака на Кайра, или заради блясъка по лицето ми, който ги заслепяваше и те искаха да ми покажат, че застрашавам уличното движение.

— Далече ли е оттук? — попитах аз и се опитах да хвърля око на завъртулките върху листчето, което Кайра държеше.

— Не, ето тук! — обяви тя и сви вляво по улица с малки къщи с тераси.

— Още веднъж ти благодаря, че ме покани — измънках аз, макар че в този момент бях толкова нервна, че ми идеше да се обърна и да хукна назад към къщи.

— Няма проблем — ведро каза Кайра. — Стана ми мъчно заради онова, което ми каза преди няколко дни...

Супер. Не ме беше поканила на тази двойна среща, защото съм умна, забавна, интересна, или красива, а защото ѝ бе станало *мъчно* за мен. Това признание ме накара да се почувствам доста жалка...

— След като ти казах какво точно? — попитах я.

Един съвет от мен: да преминеш в самозащита е добър ход за преодоляване на нервността.

— О, имам предвид, когато ми каза за онзи приятел на сестра ти, когото харесваш. С когото твърдиш, че нямаш шанс — безцеремонно заяви Кайра. — Затова си помислих, че може да се развеселиш, ако се понатискаш е приятеля на Рикардо.

Лавината от нерви отново се стовари върху мен.

О, боже. Нима това момче *смяташе*, че ще се натискам с него? Щом Кайра беше сигурна, че ще се случи така, то значи и гаджето ѝ беше на същото мнение, както, разбира се, и неговият приятел. Имам предвид, че нямах против да се поцелувам е някого, ако наистина го

харесвам, но идеята, че всички считаха това за предрешено, ми се виждаше абсолютно вкаменяваща...

Нямаше вече време да направя каквото и да било (или да инсценирам болест, която ме е връхлетяла изневиделица, за да имам повод бързо да *офейкам*) — Кайра се понесе към една турскосиня врата и натисна звънеца.

Преглътнах и осъзнах, че отново съм яркорозова.

— Здравсти! — каза момчето с тъмна коса, което отвори вратата.

Хвърли поглед към мен за частица от секундата, след което бавно се ухили и огледа Кайра отгоре до долу. Джоуи от „Приятели“ нямаше нищо общо с въпросното момче.

— Здравсти, Рикардо! — кокетно се усмихна Кайра, докато се поклащаше и полюшваше на прага. — Това е Али...

— Дааа? Не можех да се сетя как се казва — изтърси той без грам чар и такт.

Хммм, сигурно се изисква доста усилие да харесаш такова момче — помислих си аз.

— Както и да е, ето го и моят приятел — продължи той и посочи през рамото си към коридора, откъдето една висока фигура бавно се приближаваше в тъмното.

— Здравсти, Боби! — каза Кайра и помахна към приятеля на Рикардо.

Погледнах Боби и замръзнах на място.

Той също ме погледна и изглежда щеше да се разсмее, или просто да падне. Едно от двете.

— Не се казва Боби — изръмжа Рикардо. — А Били!

— Боби... Били — нахално вдигна рамене Кайра, сякаш грешката ѝ беше без всякакво значение. — Каква е разликата?

Щеше ми се да ѝ кажа, че има разлика дали отиваш на среща с непознат, или с най-добрия си приятел...

ГЛАВА 16

ТАКА СТАВА ПО КУПОНИТЕ

Огледах стаята. Мда, изглеждаше точно както очаквах още като влязохме: всички поканени бяха *много* по-големи от нас — най-малко петнайсет-шестнайсетгодишни. Надявах се да не изглеждам толкова малка, колкото изведнъж се почувствах.

Докато нервно обхождах с поглед всички, усетих някой да ме гледа от няколко сантиметра разстояние.

— Какво *имаш* на бузите? — попита ме Били и сбърчи нос, както зяпаше лицето ми.

— Чист златен прах. Какво може да е според теб? — отвърнах саркастично.

Очертаваше се истински купон. Целият апартамент беше претъпкан с народ (т.е. с момчета), които никога не бях срещала и с които не ще имах *шанса* да се запозная — не и със *залепения* за мен Били. Дори и някой готин шестнайсетгодишен батко да се заинтересуваше от мен, тринайсетгодишното хлапе... (Малко вероятно...)

В моменти като този изведнъж започваш да оценяваш разликите между момичешките и момчешките приятелства. Ако сега бях със Санди, или Салма, или някоя друга, хората щяха да ме третират като сама. Но застанала до този дългуч Били — особено както ме пипаше по лицето — неизбежно бивах възприемана в двойка с него.

— Махай се! — измрънках аз и избутах пръстите му от клепача си.

— Само исках да проверя какво точно е това! — взе да хленчи той. — Прилича ми на метални стърготини, или на нещо от сорта...

— Това е бляскав гел — въздъхнах аз, съзнавайки, че е по-добре да му отговоря, защото в противен случай нямаше да ме остави на мира. — Кайра има цяло шишенце. Защо не попиташ нея, ако искаш и ти да си сложиш?

Погледнах Кайра и Рикардо, които бяха заети да се опознават на дивана (т.е. правеха възстановка на натискането на автобусната спирка, където ги видях преди няколко вечери).

— Не, благодаря — ухили се Били. — Само като те гледам, ми става ясно, че е някакъв боклук.

— Мерси! — нацупих се аз.

Все още не се бях възстановила от шока, че тъкмо Били е обектът на моята среща с непознат. За него, разбира се, това беше най-смешното нещо на света. Оказа се, че Рикардо му е казал за нагласената среща едва половин час, преди с Кайра да се появим (както вече съм споменавала, момчетата са абсолютно безполезни, когато става дума за важни подробности).

— Каза ми, че се казваш Ема или Уенди, или нещо от сорта — ми бе разправил Били, докато влизахме в апартамента след абсурдното ни „запознанство“ на прага, и малко след като Кайра и Рикардо бяха спрели да се превиват от смях.

— А ти не разпозна ли поне името на Кайра, когато той ти говореше за нея? — попитах аз.

Кайра си беше доста необикновена (*и* името, *и* момичето), а и Били бе чувал доста да мрънкам по времето, когато тя се появи в нашето училище и ми се навря точно под носа.

— Откъде да знам как се казва гаджето му? Просто разбрах, че Рикардо си има нова приятелка и това беше всичко — вдигна рамене Били. (Нали сега разбирате какво означава да си безполезен?)

Имаше и още нещо смешно в цялата ситуация. За мен Рикардо не беше напълно непознат. Били го бе споменавал хиляди пъти, но като Ричи, а не като Рикардо. Освен това не бяха близки приятели — просто играеха в един футболен отбор. Нещото, което си спомнях за „Ричи“, беше че се слави с голям успех сред момчетата. Самият Били в някакъв смисъл благоговееше пред този успех, защото изглежда Ричи излизаше всяка седмица с различна мадама.

Което всъщност не обещавахе нищо добро за Кайра...

— Хайде да танцуваме! — предложи Били, опитвайки се да ме завлече в центъра на стаята в мига, в който от уредбата се разнесе хип-хоп ритъм.

— Не, не съм в настроение — вдигнах рамене.

— Ииих, Али! — умоляваше ме той, дърпаше ме за тишърта, докато танцуваше идиотския си танц, въртейки рамене и подскачайки на място.

— Спри! — кикотех се аз, като се опитвах да се освободя от него.

Голям идиот е — понякога не можеш да спреш да му се смееш. Работата е в това, че самият той *изглежда* смешен — сякаш твърде бързо е пораснал и някои части още не са се наместили по него. Тялото му е кльоцаво и момчешко, но заедно с това носят му, ръцете и краката са на голям мъж.

Боже, май не му правя голяма реклама... Имам предвид, че въпреки всичко, той е доста сладък на вид. Честно казано (макар че никога не бих му го казала), не мога да проумея защо все още си няма гадже...

— *Разбира се*, че искаш да танцуваш! — ухили ми се той, хвана ме през кръста и ме вдигна в средата на стаята между навалицата танцуващи.

— Били, пусни ме долу! — изквичах аз, като удрях раменете му с юмруци. Нали разбирате какво имам предвид, като казвам, че е шантав?

След като ме пусна да сляза на пода, забелязах нещо зад него. От отсрещния край на стаята ни наблюдаваха две момчета. Изглеждаха на около шестнайсет години, а едното от тях беше облечено в размъкнато скейтърско облекло с къса, щръкнала тъмна коса и се усмихваше с много сладка усмивка. И то на *мен*.

Отново погледнах, за да се уверя, че не фиксира някой разкошен фотомодел, скрит отзад. Не. Усмивката продължаваше да седи на лицето му.

Реших да престана да протестирам и да потанцувам. Доста добра танцьорка съм. Знам, че звучи малко високомерно, но има доста неща, в които *не съм* добра (и съм първата, която го твърди), така че опре ли до нещо, което върша добре, не смятам, че е толкова ужасно да го призная.

Както и да е, осъзнах, че мога да впечатля скейтъра, ако все още е зает да ме наблюдава. Хич не ме бива да флиртувам (виждате ли? *Ето* нещо, в което не съм добра!), така че да танцувам беше най-правилният начин да привлека нечие внимание. Може би.

След още три парчета набрах достатъчно кураж да погледна към отсрещния ъгъл.

Нямаше го ни скейтърът, ни приятелят му.

Ами, това си беше чиста загуба на време — измърморих аз.

Но в никакъв случай не бях изненадана. И така или иначе се почувствах леко нервна, заради цялата идея, ако трябва да съм честна. Ако с Кийт Браунлоу не знаех за какво да си говоря, то със сигурност нямах представа как да поддържам разговор с готино шестнайсетгодишно момче, ако дойде и ме заприказва. Кое то в случая то не направи.

— Били, отивам до тоалетната — извиках в ухото му, надвиквайки се с музиката.

— Окей! — извика в отговор Били, който не спираше да танцува.

Ходеше ми се до тоалетната вече цяла вечност, но поради мисията си да впечатлявам, постоянно го отлагах. Кое то се оказва грешка, защото пред вратата чакаха още трима.

За да отклоня вниманието си от пълния си мехур, започнах да си мечтая за скейтъра. Ами ако отново го хванех да ме наблюдава? Ами ако ме поканеше на танц? Ами ако се разговорехме? Ами ако поискаше телефонния ми номер? Ами ако в крайна сметка се уговорехме за среща? Но аз *прекалено* много бързах в мечтите си...

Поех си дълбоко въздух... Взех решение след малко да обходя апартамента и да го потърся сред тълпата. Може би нямаше да ми стиска да отида директно и да го заговоря (пфу!), но най-малкото можех да остана в същата стая, за да имам шанс да разбере нещо повече за него. Единственото, за което се тревожех, беше какво ще му кажа, когато (ако!) се случи, че...

— Али! Чудесно, че си следващата!

Кайра цъфна до мен и раздразни всички, които се бяха наредили на опашка назад. Докато си мечтаех, не бях забелязала как тримата души преди мен почти си бяха свършили работата.

— Едва издържам, Али — мога ли да те предредя? — помоли ме Кайра. — Ще съм много бърза!

— Ами... — колебливо отвърнах, усещайки, че всеки момент ще се пръсна.

— О, благодаря ти! — усмихна се тя и скръсти ръце, като междуременно се поклащаше от крак на крак.

В този миг вратата на банята се отвори и преди още оттам да излезе някакво клето момиче, Кайра се набута вътре, като ме дръпна след себе си.

Изглежда за първи път щяхме да си клюкарим в кенефа.

— Та как върви твоята среща? — изкикоти се Кайра, докато се разполагаше на тоалетната чиния.

— Млъкни! — измънках аз. — Грешката е изцяло *твоя*! Ако беше запомнила в кое училище учи Рикардо, както и името на Били — *можеше* и да се усетя...

— Както и да е... — прозя се Кайра по своя дразнещ начин.

Но такава си е тя — истински забавна, но и по своему вбесяваща. Колкото повече я опознавах обаче, толкова повече се научавах да не се връзвам на изнервящите страни от характера ѝ.

— Е, и? — попитах аз, предугаждайки, че на нея вероятно ще ѝ бъде по-интересно да обсъди собствената си ситуация. — Добре ли си прекарваш?

На яркото осветление в банята не можех да не забележа, че долната ѝ устна и брадичката ѝ са силно зачервени. Това беше издайнически знак за маратона по натискане...

— Ами, дааа. Много добре... — отвърна тя и леко сбърчи лице.

— Не звучиш *особено* ентузиазизирано! — навъсих се аз.

Бях очаквала да почне да екзалтирано да разправя колко фантастичен е Ричи/Рикардо. Но какво ставаше? Случило ли се бе нещо? Може би Ричи/Рикардо беше започнал със старите си номера, може би Кайра го бе заловила да зяпа потенциалното си следващо гадже.

— Ами, реших да взема да го зарежа — многозначително заяви тя, след като се изправи, смъкна надолу полата си и отиде до чешмата да измие ръцете си.

Знаех, че е мой ред, но бях прекалено изненадана, за да помръдна.

— Искаш да го *зарежеш*? — поех си дълбоко въздух. — Ама как така?

— Нещо взе да ми писва. Мисли само за футбол и за неща, които са адски тъпи...

Кайра се оглеждаше в огледалото над чешмата и прокарваше пръсти под очите си, където спиралата беше започнала леко да се

размазва.

— *А тази вечер ли ще го зарежеш?* — попитах аз.

Почти ми стана мъчно за Ричи/Рикардо, макар и да не беше направил нищо, за да ми се хареса. Най-изненадващо се оказваше, че разбивачът на сърца ще си го отнесе.

— Не. Много добре се целува. Ще почакам до утре.

Може и да съм глупава, но винаги съм смятала, че трябва да харесваш някого, за да се целуваш с него. Но Кайра беше много добра в това да ме обърква.

— Мислех, че бързаш за тоалетната — безразлично отбеляза тя и погледна към чинията.

— Да, да — измънках и разсеяно започнах да разкопчавам панталоните си.

Ако аз трябваше да зарежа някое момче, помислих си, *щях да съм напълно размазана.*

А Кайра беше в такава форма, че направо спираше дъха ми. Питам се какво ли е било в предишните ѝ училища. Дали беше излизала с много момчета? Винаги ли се бе държала толкова оперено с тях?

— Ами ти, Али? Хареса ли си някого? — попита ме Кайра, като оформяше къдриците си с пръсти и наместваше шнолките в косата си.

— Ами, да, видях един готин, докато танцувах одеде... — срамежливо отвърнах.

— Вярно ли? Какъв е? — попита тя, а очите ѝ светнаха от задаващата се клюка.

Преди да ѝ разправа, на вратата взе да се блъска.

— По-бързо! Излизайте! ВЕДНАГА! — разнесе се глух мъжки глас на фона на още глухи гласове.

Погледнах Кайра. И двете се смутихме, че ни крещят по този начин, въпреки, че от гръмогласния младеж ни разделяше дебела дървена врата.

Бързо се изпишках, пуснах водата и отворих вратата, където две момчета почти се стовариха върху мен и ме избутаха в стаята.

— Боже! Вече е късно! — изръмжа едното от тях, в което разпознах приятеля на скейтъра, миг след което самият скейтър се издрайфа върху пода на банята.

И върху високите сандали на Кайра...

ГЛАВА 17

ВСИЧКО Е НАДОЛУ ОТТУК...

Не беше особено късно (тръгнахме си от купона рано, защото се оказа адски тъп), но около стените на Палата Александра не се виждаше нито една кола.

— Хей, погледни червената светлина ей-там! — посочих на Кайра. — Това е Кенъри Уорф, долу в Докландс. А светлината по-нататък е кулата на Телеком в Уестенд.

— Брей! — учуди се Кайра и се загърна в късото си черно сакенце, усетила пронизващия нощен хлад. — Трябва да доведе татко тук — ще му хареса!

— Макар че през деня се вижда по-добре — намеси се Били. — Тогава можеш да различиш и купола.

— Защо не ми показва това, когато се качвахме за пързалката онази вечер? — сопна се Кайра на Ричи/Рикардо.

Той вдигна рамене.

Щеше ми се да ѝ напомня, че вероятно са били твърде заети да се натискат в моментите, в които не са се пързали. А когато седиш със затворени очи и лице в лице е някой друг, е много трудно да се наслаждаваш на каквато и да било гледка.

— След като разглеждаме забележителности — виждате ли онази пейка ей-там долу? — каза Били.

— Не — отвърна Кайра, взирайки се неосветената и затревена зона на парка.

— Нито пък аз — съгласи се с нея шегаджията Били. — Но там има една пейка, на която се срещаме с Али всяка неделя заедно с кучетата си. Нали, Ал?

— Мда — кимнах аз, отделих се от останалите и поех надолу по тъмните стъпала.

— Къде отиваш? — попита ме загрижено Кайра.

— Слизаме надолу по хълма — отвърнах.

Момчетата ни бяха предложили да ни изпратят до другата страна на Али Пали, където улиците бяха осветени и с Кайра можехме сами да поемем към къщите си.

— Какво — директно надолу по хълма?! — намръщи се тя. — Мислех си, че ще вървим по обиколния път.

— Но отгук е много по-пряко — обясних аз.

(Опитвах се да убедя в това себе си, както и Кайра — знаех, че татко ще подскочи, ако разбере, че минаваме през парка през нощта — смята този път за опасен. Е, не бих тръгнала сама, или — както беше тази вечер, ако бяхме само с Кайра — но след като момчетата щяха да ни изпращат, а и не беше *особено* късно, прецених, че може да рискуваме само този път А и възнамерявах да пъхна парите, които татко ми беше дал за такси, обратно в джоба на джинсите му, тъй като и без това не е милионер, че да ги пръска на вятъра.)

— А и надолу по хълма е по-забавно! — ухили се Били. — Хайде, да тичаме!

И той ме дръпна за ръката и хукна презглава в тъмното, където единствено най-високите клони на дърветата се очертаваха в звездното небе.

Полу-на смях, полу-пищейки, аз затопурках след него.

— Няма да тичам надолу — тъмно е! Може да настъпя кучешко лайно без да разбере! Не може ли просто да... Не, Рикардо! Рикардо! Ааааауууууу!

От тичащите стъпки зад нас и от писъците и кикота на Кайра, стана ясно, че Рикардо не ѝ е оставил избор. Те ни следваха плътно, докато с Били си проправяхме път през шумолящата висока трева, вече прекосили половината хълм.

Само да ви напомня, че така и не разбихах защо Кайра така се тревожи да не настъпи кучешко лайно със скъпоценните си обувки — не и при положение, че вече бяха оповръщани. Макар че се бяхме постарали да ги изчистим в банята, те продължаваха да изглеждат доста съсипани...

В интерес на истината, трябва да кажа, че след инцидента с повръщането, двете с Кайра променихме мнението си за нашите момчета. Щом почистихме обувките ѝ и се върнахме в дневната (а Кайра оставяше след себе си мокри следи по пода), изведнъж стана ясно като бял ден, че повечето момчета на купона — не само скейтърът

и приятелят му — бяха ужасяващо, отвратително пияни. В сравнение с всички тях, Ричи/Рикардо и Били се оказаха успокояващо трезвени и беше истинско облекчение да се върнем в тяхната компания.

— Къде ходи? — попита ме Били, когато най-накрая го открих на дивана до Ричи/Рикардо. — Реших, че си навън, за да опитваш онзи смъртоносен коктейл. Вече смятах, че ще трябва да те нося на гръб до вас.

Именно въпросният коктейл, за който беше чул Били, се оказа причината, поради която повечето момчета (и множество момичета) се бяха натряскали. Според Били, някой беше открил голяма купа и бе излял вътре *всички* налични видове алкохол — каквито и бутилки да бяха донесли хората, в един момент се оказаха вътре, плюс питиетата, които принадлежаха на домакините. Стана ми мъчно за момчето, организирано купона — родителите му щяха да го убият, като видят колко разбита е къщата и как всичките им алкохолни запаси са отишли по дяволите. Но Били ми каза да не се тревожа, тъй като домакинят на купона сам забъркал „коктейла“...

— Хей, смотаняци — бихме ви! — извика Рикардо и прелетя покрай нас, хванал за ръка пищящата Кайра — две мъгляви петна в мрака.

— Искате да се състезаваме ли? *На ви* тогава едно състезание... — изкрещя след тях Били. — Давай, Ал!

Едва си поех въздух и хукнахме надолу по хълма, като Били продължаваше да стиска ръката ми. Беше забавно. Откакто бях научила за купона, непрестанно си фантазирах как ще бъде там, а се оказа, че да се държа като десетгодишна с най-добрия си приятел е много по-голям смях, отколкото с когото и да било друг по време на цялата вечер. (Въпреки че по някаква *необяснима* причина, изпълнението на скейтъра ми допадна — за мен беше ново преживяване някое момче да се държи като глупак *пред мен*, обикновено се случваше точно обратното...)

Най-сетне хълмът премина в плоска затревена площ, а светещите тук-там прозорци на къщите зад Али Пали обляха лицата ни в бледа светлина.

— Спечелихме! — изпъшка Били и вдигна ръката ми високо във въздуха.

Ричи/Рикардо и Кайра нищо не казаха — просто се ухилиха, докато се опитваха да успокоят дъха си. Забелязах обаче, че са се прегърнали през рамо. Изглежда Кайра беше променила решението си да го зарязва...

— Хей — каза Ричи/Рикардо, веднага щом събра дъх. — Нали спомена, че живееш някъде към Палас Хайтс Роуд?

Говореше на мен (а аз подозирах, че продължава да не си спомня името ми).

— Да — кимнах.

— Ами — продължи той, — значи отгук трябва да ти е най-пряко. Но за Кайра е по-пряко да мине оттам. Затова ние ви оставяме...

Въпреки слабата светлина, успях да забележа, че Кайра го е зяпнала влюбено. Изглежда двамата се опитваха да ни намекнат, че отиват на романтична разходка, на която не сме поканени.

Помахахме им с ръка, след което аз се обърнах към Били.

— Не е нужно да се разкарваш — казах му, — после ще трябва отново да катериш хълма.

— Няма проблем — вдигна рамене той и продължи надолу. — Ожаднях след цялото това тичане. Ще те изпратя до денонощния магазин на главната, за да си взема кола и после сигурно ще се кача на автобуса.

Окей, промених си мнението на сто и осемдесет градуса. Изведнъж ми хрумна едно от преимуществата да си имаш приятел-момче. За разлика от момчетата, момчетата могат да изпълняват ролята на стражи.

Тъкмо кривнахме от алеята в една малка задрямала уличка и Били изтърси нещо, което изкара от дробовете ми малкото останал въздух.

— Хей, исках да те попитам — вдигна рамене той, — знаеш ли защо майка ми звъня на баща ти преди няколко вечери?

— А? — запримигвах аз.

Баща ми естествено познаваше майката на Били, но доста бегло. Майка ми беше доста близка приятелка с нея — излизаха заедно, докато двамата бяхме в детската градина. Но татко не поддържаше особени контакти с родителите на Били. Имам предвид, че ако случайно се срещнеха някъде из Крауч Енд, щяха да спрат и да си кажат „здрости“, но чак пък да си звънят...

— Какво, не ви ли е казал, че е звъняла? — попита Били.

Поклатих глава.

— Ами, тогава може би аз не съм разбрал. Просто я чух да се обажда на някой си Мартин и веднага си помислих за баща ти. Сигурно е бил някой друг със същото име. Тя познава купища хора. Води много по-сериозен социален живот от мен.

Опитах се да си втъпя в обърканата глава, че това е единственото възможно обяснение. Говорела е с някой друг. Не и с баща ми. Не може да е друго.

— Да бе, сигурно е бил някой друг, защото се уговаряше за среща в неделя. Т.е. утре — вдигна рамене Били.

Тръпки полазиха по целия ми гръб. Не знаех какво да мисля, какво да кажа, какво да правя.

— Били — изведнъж заявих стреснато, — благодаря ти, че ме изпрати, но сега трябва да бягам. Много закъснях...

Даже не му оставих възможност да ми каже „чао“ и хукнах презглава по тротоара. Дори и не се замислих, че Били ще се чуди какво ми става (Закъсняла? Как може да съм закъсняла, след като се измъкнахме рано от купона?). Единственото, за което мислех, беше съобщението, предадено от баба на татко в четвъртък.

„Ако си навит за неделя, да ѝ се обадиш“ — измърморих аз, докато търчах напред, а сърцето подскачаше в гърдите ми.

Да „й“ се обади.

На майката на Били.

Просто не можех да го повярвам.

ГЛАВА 18

САМО ПО-ЛОШО ЩЕ СТАВА...

Загледах се в картата на стената, едва осветена от уличните лампи пред прозореца ми, чиито завеси не бях пуснала.

Беше ми горещо и нервно под завивките и затова ги изритах.

Откъм краката ми се разнесе възмутено „Мъррр!“, което ме наведе на мисълта, че едно косматото същество увеличава температурата в и без това прегрятото ми легло.

— Съжалявам — прошепнах аз на котака, който не беше Колин, след което седнах и го освободих от завивката.

Преди да успея да го идентифицирам, той тупна нацупено от кревата и се упъти към друга част на стаята, където сънят му нямаше да бъде така грубо накърняван.

След като така и така бях седнала, протегнах ръка и докоснах стърчащите цветни карфици, които маркираха местата, откъдето мама ни пращаше писма. Понякога траекториите, които карфиците очертават, адски ме объркват. Изглеждат толкова случайни, сякаш мама често пъти се намира на две места едновременно. Веднъж е в Тайланд, а след два месеца получаваме писмо от Щатите, после се връща в Индонезия. „Как може да си го позволи?“ — попитах Лин преди време, когато вече бях достатъчно голяма, за да преценя, че пътуването струва пари. „Всички околосветски пътешественици, които пътуват с къщата на гърба си, знаят как да преживяват почти без пари“ — обясни ми тя, сякаш знаеше отговор на всеки въпрос (което често пъти не е далече от истината). „Нали все разказват къде са най-евтините места за отсядане, или къде можеш временно да поработиш. Виж какво пише мама — рисува тишърти и ги продава, или понякога е сервитьорка. Ето как си плаща пътуването.“

Най-дразнещо от всичко беше, че майка ни се движеше постоянно и никога не се задържаше достатъчно дълго на един адрес, за да ѝ отговорим. Много ми тежеше, че контактът ни е едностранен. Хиляди пъти изпитвах нужда да си поговоря с нея. Както в момента...

Но какво можех да ѝ напиша? „Скъпа мамо, спомняш ли си твоята приятелка Шарън? Майката на Били? Ами, изглежда, че има връзка с татко...“

При мисълта за това потреперих и изстинах. Събрах завивката и добре се увих в нея, така че само носът ми остана да стърчи. Погледнах през прозореца нагоре, там където се очертаваше Палата Александра.

Защо точно майката на Били? Та тя няма *нищо общо* с мама. Луда е на тема чистота, а къщата ѝ е пълна с неща, които са толкова нови, че направо още са с етикетите. Управлява магазин за дрехи в един мол на Уд Грийн и всички дрехи, които продава, са *за жени на средна възраст*, ако ме разбирате какво имам предвид. Нали се сещате за онези сака със златни копчета и поли до коляното, които се носят с елегантни обувки на високи токчета? Знам, че тя трябва да се облича така, когато е на работа, но в интерес на истината седи облечена по същия начин вкъщи. Ако се случи да я срещна с джинси и без прическа, просто ще припадна.

Знам, че в момента звуча, все едно съдя хората по външността им (виновна съм!), но има още нещо, свързано с майката на Били: тя се държи с подчинените си в магазина заповеднически и покровителствено. *Същото* обаче прави и у дома си. „Били“ — ще каже тя и ще кръстоса крака пред масичката за кафе, — „тук има правила!“

Не знам как баща му понася всичко това (не че го познавам добре след толкова години, той е от хората, които гледат на децата и тийнейджърите, сякаш са непознати видове, към които самият той никога не е принадлежал и е които не може да контактува). Били твърди, че баща му просто се съгласява с всичко, което майка му каже и крие главата си зад вестника, или зад каквото му падне. *Е, няма да му се налага да го прави още дълго... не и ако жена му избяга с татко!* — помислих си мрачно аз и усетих сълзи на самосъжаление да се събират в очите ми.

Едно „туп“ в леглото провъзгласи завръщането на котака, който не беше Колин. Тор винаги твърди, че животните усещат чувствата ни (не знам дали това важи и за буболечките) и идват при нас, когато се нуждаем от успокоение. Извадих ръка изпод завивката и погалих

косместата мъркаща топчица. А щом усетих късото опашкоподобно нещо, разбрах, че това е Флъфи.

— Хей, Писи, какво ще се случи? — прошепнах аз.

В отговор Флъфи потърка муцунка в носа ми.

— Какво ще стане, ако тя реши да се премести тук? — измънках.

— Ще иска да пребоядиса стените и да изхвърли всички мебели. Ще държи да се отърве от животните, защото няма да търпи косми по скъпоценните си бизнес-костюми!

В този миг цялата се разтресох.

Ами Прешъс.

Щеше да доведе ужасното си джафкащо, фризирано пуделче да живее с нас, при което Ролф и Уинслет трябваше да се изнесат на двора, или още по-лошо.

Тогава друга една мисъл ме порази.

Ами Били? Били щеше да ми стане полубрат!

Плъснах се в леглото и се завих презглава.

Всичко беше толкова нелепо, че главата ми съвсем се обърка...

ГЛАВА 19

В ПЪЛНА БОЙНА ГОТОВНОСТ!

Ако преди главата ми беше объркана, след като се събудих, се оказах тотално зашеметена.

От телевизора и радиото долитаха прекалено много шумове, лай и гласове за такъв ранен час. С мъка отворих едното си око и погледнах будилника, при което се ужасих, тъй като часът се оказа единайсет и половина.

Краката ми бяха затиснати от нещо, а когато хвърлих поглед към другия край на леглото, забелязах, че Флъфи се е превърнал в Колин. Той изсумтя насън, докато измъквах краката изпод него и ги свалях на пода.

Явно татко и останалите са решили, че искам да поспя до късно, тъй като съм изморена от купона — помислих си аз, навлякох една стара жилетка върху пижамата и тръгнах към вратата.

Татко хъркаше в едно кресло в дневната, когато се прибрах късно предишната вечер, а цялата къща беше тиха и спокойна, като изключим топуркането по дървения под на полуспящите Ролф и Уинслет, които проверяваха, кой се е намъкнал посред нощите. Но не купонът ме беше изтощил, а фактът, че мозъкът ми бе работил до ранните сутрешни часове.

— Добро утро, Али! Или може би добър ден?

Погледнах надолу по стълбите и видях баба, която ме зяпаше от коридора. Помагаше на Тор да си облече якето. Междувременно брат ми премяташе пакетче бонбони от едната в другата си ръка, за да ги запази от набезите на Уинслет. Явно *това* беше причината за лаенето.

— Здравсти, бабо! — отвърнах аз, разтрих очи и тръгнах да слизам. — Какво правиш тук?

— С Тор ще ходим в Градската ферма, нали? — каза тя и се обърна към братчето ми.

— 'Щото татко не може да го заведе... — измърморих аз, сецайки се какво Тор ми каза вчера, докато пиехме горещ шоколад.

— Точно така — днес е зает — заяви баба и ми хвърли многозначителен поглед.

— Зает — повтори Тор и ми хвърли *още* по-многозначителен поглед.

Изведнъж почувствах, че съм напълно будна. Трябваше да поговоря със сестрите си — особено с Лин — за да изработим план за действие.

— Татко още ли е тук? — попитах баба, като в същото време си взех бонбонче от Тор, който държеше пакетчето високо вдигнато.

— Да. Май е под душа. Хайде, Тор, готови ли сме?

— Ъхъ — кимна той и се запъти към Вратата.

— Чао и да се забавлявате! — извиках аз, докато топурках към кухнята.

— Али!

Обърнах се и видях Тор да стои на пътната врата, вдигнал нагоре палеца си.

Това, ако не се лъжех, според нашия код означаваше „успех“. В отговор кимнах и също вдигнах палеца си.

— Най-последно! — каза Лин като вдигна поглед от неделната притурка, която беше разтворила пред себе си на кухненската маса. — Тази сутрин разби даже и рекорда на Роуан.

Това беше изумително. Роуан винаги последна се измъкваше от леглото в събота и неделя. Но ето, вече беше станала и продължаваше да дреме в своята карирана фланелена пижама.

— Сядай, Ал — веднага се разпореди Лин. — Нямаме много време. След поляин час татко излиза. Каза, че следобед отияа да помогне на „Джейк“ да поправи яелосипеда си!

Гласът на Лин беше пропит от недоверие към неубедителното извинение на татко.

Преди да седна се върнах, за да затворя кухненската врата. След това усилих звука на радиото. По никакъв начин не исках татко да подслуша и думичка от *този* разговор.

— Роуан каза ли ти какво е чул Тор? — попитах Лин, която се беше нагласила с черна блузка, черни джинси и маратонки. До нея с Роуан изглеждахме като повлекани...

— Да, каза ми снощи. Много ми се щеше да не спиш, точно когато имаме нужда да поговорим сериозно за това! — леко се сопна

Лин.

Докато ме беше чакала да сляза, очевидно доста се бе напрегнала, или поне така изглеждаше.

— Слушайте — започнах аз, — няма да повярвате какво ми каза Били снощи!

— Какво? — попита Роуан и отметна назад разчорлената си коса.

— Каза ми... — започнах аз и замлъкнах, за да се уверя, че не съм сънувала кошмар, — че майка му се е обадила на татко по телефона и си е уредила среща с него днес!

И Лин, и Роуан ме гледаха със зяпнали усти. Един път и те да изглеждат еднакво...

— Приятелят ти Били? Неговата майка и нашия татко? — скептично повтори Лин.

И двете ми сестри я познаваха. Поне я познаваха дотолкова, че да ѝ казват „здраси“ като я срещнат на улицата.

— Майката на Били? — изцвърча Роуан, а кафявите ѝ очи се уголемиха и заприличаха на чинийки. — Ама тя не е ли омъжена? За бащата на Били, така да се каже.

— Ами, да — отвърнах аз, като обвърнах погледа си към нея.

— Какво казва за това Били? Издивял ли е? — попита Лин, която почти беше успяла да се възстанови след шока и отново да поеме контрола в свои ръце.

Въпреки това лицето ѝ продължаваше да изглежда адски бледо на фона на почти русата ѝ коса.

— Не! Не е схванал какво става, а и аз не исках да го светна — отвърнах.

— А какво точно ти каза той? — попита Роуан.

— Точно каквото ви казвам и аз. Че е чул как майка му говори по телефона с някой си Мартин и се уговаря с него за среща в неделя.

— Али — бързо, преди татко да е слязъл по стълбите — скочи Лин. — Обаждай се на Били и го питай дали е разбрал къде ще ходят двамата!

— И да е чул, едва ли помни! — противопоставих се аз. — Той е момче! Момчетата не обръщат внимание на подробности!

— Али, трябва да опиташ! — хвърли ми леден поглед Лин. — Ще бъде много трудно да проследим татко, ако не знаем къде отива. Но ако Били е подочул нещо, мисията ни ще се улесни!

Въздъгнах. Лин не приемаше „не“ за отговор.

— Ще опитам — обещах аз, бутнах назад стола си и тръгнах към коридора. — Но не хранете надежди. Да не забравяме, че това е Били...

— Просто му се обади — заповяда Лин.

Като надникнах на стълбите чух, че татко продължава да си пее под душа, докато водата шуртеше, а тръбите тракаха и гъргореха.

Бързичко набрах номера на Били.

— Ало? — чух познатия глас след второто извъняване.

— Били? Аз съм — казах.

— О, здрасти, Ал! Тъкмо тръгнах за парка. Няма ли да дойдеш?

— Хм, не съм мислила за това — отвърнах аз, леко смутена.

Главата ми беше като сварена, така че не можех следвам всекидневните си навици. Но Били събуди съвестта ми — огледах се в коридора и видях две изпълнени с очакване кучешки муцуни. Ролф дори беше захапал в уста фризбито.

— А за какво тогава ми се обаждаш? — попита Били. — Добре ли си? Как се прибра вкъщи снощи? Доста бързо хукна натам. Помислих си, че...

— Били — прекъснах го аз, като сниших гласа си до шептене, макар че пеенето и шуртенето на водата показваха, че татко няма да излезе от банята и да тръгне към мен в следващите няколко минути. — Трябва да те питам нещо.

— Давай — отвърна той заинтригувано. — Ама защо шептиш?

— Няма значение — просто ме чуй — сопнах му се в стила на Лин. — Майка ти там ли е още?

— Хм... не. Тъкмо излезе. Преди пет минути.

И татко щеше скоро да излезе. Брей, май всичко щеше да излезе вярно...

— Били, може да ти се стори странно, но когато чу онзи ден майка ти да говори по телефона — нали се сецаш, когато се е обадила на татко или на някой си друг там Мартин — чу ли я да казва къде ще се срещне с него в неделя? Тоест днес?

— Хм... не си спомням.

Мда, истинска изненада.

— Сигурен ли си? — продължих да настоявам.

— Задръж малко! — бодро каза той. — Татко е в дневната. Той трябва да знае. Чакай да го питам...

— Не! — изкрещях в слушалката.

Достатъчно сложно беше да разберем какво тече между татко и майката на Били. Нямахше нужда да тревожим и баща му с новината, че съпругата му му изневерява. Или поне *не още*...

— Защо не? Какво има?

Всеки друг ден щях да измисля находчиво обяснение (т.е. с благородна лъжа), за да се измъкна от ситуацията, но тъй като в момента мозъкът ми представляваше бъркани яйца, изстинали и жилави в чинията на Тор, най-мизерно се издъних.

— Можеш ли да дойдеш у нас, Били? Веднага!

— Защо?

— Просто ела, става ли?

— Ами, окей. Ще дойда след половин час и ще взема Прешъс със себе си...

— Не! — извиках отново.

Нощните ми кошмари се завръщаха. Не исках Прешъс да идва и да щъка с ужасяващите си лапички под масата.

— Защо не? — попита объркано Били.

— Просто ела сам и толкова! И побързай — ела с колелото!

— Защо?

Изведнъж пеенето спря и тръбите се укротиха. Всеки миг татко щеше да отвори вратата.

— Ще се видим след десет минути! — изсъсках в слушалката, преди да затворя телефона.

Ролф отърка муцуната си в ръката ми и проскимтя.

— Днес и аз се чувствам като теб — измърморих и разроших щръкналата козина по главата му.

ГЛАВА 20

ШПИОНИРАМ, БЕЗ В ОЧИ ДА СЕ НАВИРАМ...

Не знам дали на татко му се стори необичайно, дето четиримата сме се скупчили в единия край на двора, но нямахме друг избор. Проблемът беше, че той обикаляше нагоре-надолу из къщата и се приготвяше за излизане, така че дворът се оказа единственото място, където можехме да разговаряме спокойно, без той да ни чуе.

— *Моята* майка и *вашият* баща! — възкликна Били за четиридесети път, откакто му разказах за подозренията ни.

Прие го по-леко, отколкото предполагагах, но честно да ви кажа, съмнява ме, че го взе за чиста монета. Лицето му беше застинало, сякаш току-що бе чул, че Лара Крофт е оживяла и се е нанесла в къщата срещу неговата.

Самата аз се чувствах относително спокойна след среднощните си кошмари, но това беше само относително. Все още бях разстроена, но вече не и *трескава*. Знам, че баба си пада по бисери от сорта на „Утрото е по-мъдро от вечерта“, но в случая това май се оказваше вярно. Може би продължавах да се усещам адски странно, задето баща ми има нещо с майката на Били, но най-малкото започнах да свиквам с *нелепата* идея, че Били може да ми стане полубрат. Или поне *така* ми се струваше!

(О, господи, моля те, моля те, *моля те*, нека това никога не се случи!)

— Били, *сигурен* ли си, че не чу къде ще ходи майка ти днес? — напираше Лин.

Тя беше кацнала на старата люлка, а останалите (плюс двете кучета) клечахме в тревата около нея. Даже в такъв един момент беше доста забавно как Лин внимава да запази дрехите си чисти и ненакърнени от стръкчетата трева.

— Не. Това беше всичко, което чух от телефонния разговор — поклати глава Били.

— По дяволите! — изсъска Лин. — Значи трябва да го проследя като излезе. И да се надяваме, че няма да го изгубя от поглед...

— Съжалявам — вдигна рамене Били, докато галеше Уинслет, която се плъзна покрай него и сложи глава в скута му.

— Чакай малко, Лини — как така *ти ще го преследваш*? — настояваше Роуан и се взираше в сестра ни през розовите шестоъгълни слънчеви очила, които си беше сложила, преди да излезе навън. — Защо *ти*? Защо не *всички* ние?

Роуан имаше право. Но аз имах на ум нещо по-добро.

— Ако някой ще ходи, това трябва да сме аз и Били — след като майка му също е намесена...

— Роуан — хладно каза Лин, като изцяло пренебрегна моето предложение, — като за начало ти няма никого да шпионираш. Ще те забележат от километри.

Средната ми сестра отвори уста да каже нещо в своя защита, но после я затвори и само устните ѝ леко потрепераха.

Разбира се, Лин беше права и дори Роуан го осъзнаваше. Тя си нямаше представа какво значи да се облечеш незабележимо и колкото и да се постараяше, на практика беше невъзможно татко да не зърне е периферното си зрение *блещукането*, струящо от нея.

— А *вие* двамата — продължи Лин, като се обърна към нас с Били, — ами да, имате право, но аз също идвам с вас.

Аха! Все пак *беше* ме чула. И сега Тази На Която Се Подчиняваме бе казала своята дума и изглежда, че тримата трябваше да сведем шпионските си глави...

— Уинслет! Остави Били на мира! — изведнъж забелязах аз, че малкото ни космато чудовище вади на показ териера в себе си и се опитва да завре глава в джоба на Били.

— Всичко е наред — ухили се приятелят ми, като нежно се опита да извади трескаво душещото носле от джоба на якето си. Усилието му не се увенча с успех. — Трябва да съм забравил вътре няколко кучешки бисквитки, докато съм разхождал Прешъс.

Нямаше какво друго да се направи, освен да се приложи сила. Награбих Уинслет през коремчето, вдигнах я и я извадих от джоба на Били.

— Тъбъх! Какво яде? — сбърчи лице Роуан.

Обърнах я с лице към мен и чух апетитен кучешки хрус. Проблемът беше, че Уинслет не беше подбирала какво да налага от джоба на Били и наред с останалото дъвчеше стара сополива кърпичка и някакво зелено листче от тефтер.

Беше време за номера на Тор. Хвърлих я на земята и я хванах здраво за врата. *Voila*^[1], челюстите ѝ се отвориха и оттам изпаднаха остатъците от закуската ѝ.

Уинслет изръмжа дълго и недоволно.

— Съжалявам, Били — извиних се аз и взех надрасканото зелено листче откъм най-несдъвканата му страна. — Нещо важно ли е?

— Не, дори не помня какво е — отвърна той, премятайки го от едната си ръка в другата. — О, да, сетих се — това е името на една нова игра, което Ричи ми продиктува по телефона. Да, това е. Или не... ох...

— Ох ли? — повторих аз, докато гледах как Били се взира в написаното на гърба на листчето.

— Хотел „Честъртън“, неделя, 13 часа — прочете Били с равен глас. — Хей, това е почеркът на мама.

— Бинго! — извиках аз и почувствах как сърцето ми подскочи при неочакваното откритие.

— Наистина ли? — възкликна Лин и очите ѝ станаха абсурдно огромни. — Това звучи като як купон!

С Били и Роуан се втренчихме в нея. Дали пък слънцето не беше замаяло главата ѝ?

После схванахме — нали разговаряхме кодирано. Татко можеше да е наблизо.

Обърнах се и сложих ръка над очите си, за да ги предпазя от светлината.

— Здравсти, татко! — бодро изчуруликах с надеждата, че звуча ведро (и невинно).

— Здравсти, деца! — отвърна той, докато се разхождаше с обикновените си съботно-неделни джинси, с тишърт и старо джинсово яке.

Ако не беше зализал назад косата си с гел, или с каквото и да е там, по никакъв начин нямаше да изглежда подозрителен.

— Какво сте се скупчили там всичките? — попита той и ни огледа четиримата.

— Ами, просто се мотаем. Говорим си за купона, на който Били и Али са ходили снощи — отговори убедително Лин. (Дайте „Оскар“ на момичето!)

— Добре ли беше? — усмихна се татко на мен и най-вече на Били.

— Тъхъ... — отвърна дрезгаво приятелят ми, очевидно прекалено объркан от цялата ситуация, за да комуникира на английски.

— Да! — бодро отговорих аз, за да замажа работата.

— Браво на вас! — кимна татко. — Ами, по-добре да тръгвам. До после, деца...

— Приятно поправкане на велосипеда на Джейк! — не можа да се съдържи Лин и подвикна след него, докато вървеше към вратата на кухнята.

— Лин — изсъсках аз, след като татко се прибра, — това прозвуча наистина саркастично!

— Не е вярно! Просто ти си параноичка — заяви Лин, която се измъкна от люлката. — Така... Веднага щом татко излезе, ще се обадя на Алфи и ще го отсвирия. Трябваше да се срещаме днес следобед. Както вече ти казах, Роуан, ти ще си останеш вкъщи. Но за да си полезна с нещо, разгледай указателя и намери адреса на този хотел. Става ли?

— Тъхъ — кимна Роуан, която далеч не изглеждаше развълнувана от ролята, отредена ѝ в мисията.

— Хайде, Били — казах аз и дръпнах вцепенения си от изумление приятел да става. — Операция „Хвани родителите в крачка“ започва сега.

Били премигна веднъж-дваж, след което вдигна яката на якето си и нахлупи ниско козирката на бейзболната си шапка.

— Готов за действие! — поздрави ме той.

— Били — въздъхнах аз, — приличаш по-скоро на провалил се член на ученическа банда, а не на шпионин.

Дръпнах козирката му още по-надолу, докато цялото му лице се скри под нея.

[1] Ето (фр.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 21

ЧЕТИРИМАТА МУСКЕТАРИ...

— Колко дълго мислите, че ще чакаме още? — разхленчи се Били.

— Докогато и двамата излязат — каза Лин, а в гласа ѝ се долавяше раздражение.

Били тропаше с крак под масата толкова бързо, че полупразните ни чаши и чинийки нежно потракваха отгоре. Знаех, че това ще влуди Лин (и мен ме дразнеше, но прагът на чувствителност на голямата ми сестра е далеч по-нисък от моя...).

Протегнах ръка, хванах коляното на Били и силно го натиснах надолу.

— Какво има? — попита той и объркано сбърчи вежди.

— Престани — заявих аз, като му хвърлих сериозен поглед, с който се опитвах да му кажа, че подлага на тест търпението на Лин.

Били ми отвърна с гримаса, която означаваше: „А?“

Момчешките глави не схващат по-фините нюанси, нали?

— Тропаш с крак. Това е дразнещо. Престани — ясно и отчетливо казах.

Били се подпря с лакти на масата и сложи брадичка в шепите си като типично кученце, но нямах сили да се занимавам с него. Нервите ми бяха... ами, опънати до скъсване. Малко им трябваше съвсем да изтънеят и да се взривят. А най-покъртително от всичко беше, че не ни стигаше играта на котка и мишка, ами и в нашия отряд се беше появил нов шпионин...

След като Лин се обади на Алфи и му разказа защо не може да излезе с него следобеда, той се самопокани да дойде с нас. Наистина беше малко нахално — сякаш се присъединяваше към някакво вълнуващо приключение, а не към история, която може да доведе до доста сериозни последици за двете семейства и за нашето бъдеще.

Ами, да, това щях да си помисля за всеки друг, който се набутва в нашата шпионска мисия, но в случая ставаше въпрос за Алфи. И освен

това знам, че когато става въпрос за него, веднага си слагам невидими розови слънчеви очила, като тези на Роуан. Но нали съм си момиче? Когато сърцето ти прави скок-подскок, то просто прави скок-подскок...

— А колко е часът? — попитах аз и огледах кафенето с надеждата да открия часовник.

Сърцето ми прескочи няколко удара, когато забелязах неподредената руса коса на Алфи над щанда, където беше отишъл да ни купи още подкрепления.

— Наближава три часа — измърмори Лин, поглеждайки часовника на ръката си.

Седяхме в кафенето, което (за щастие, или за нещастие?) се намираще точно срещу входа на хотел „Честъртън“. Когато слязохме в града (изглежда метрото се движеше на забавени обороти в неделя), часът беше едва малко след един. Не се тревожихме особено, че може да пропуснем момента, в който татко или майката на Били влизат в хотела. До момента, в който се намираха вътре, ние е радост щяхме да ги чакаме отвън. (Окей, не се изразих добре — просто *трябваше* да ги чакаме отвън...)

Имаше обаче един малък проблем, който — макар и дребен — ме ядеше отвътре. Искаше ми се да го изкажа на глас, но изпитвах лек страх. Страх да не би Лин да се *разлае* срещу мен.

Но времето си течеше. Налагаше се да изплюя камъчето, преди Алфи да се е върнал на масата и аз отново да стана ломотеща глупачка, каквато винаги бях в негово присъствие. (За мой късмет и автобусът, и метрото, с които пътувахме до града, бяха претъпкани, при което с Били седнахме заедно на безопасно разстояние от Алфи и Лин. Безопасно, тъй като се намирах достатъчно далече, за да не отворя устата си и да изръся нещо тъпо, което Алфи да чуе, но заедно с това достатъчно близо, за да му хвърлям от време на време по някой влюбен поглед...)

Втората причина, поради която трябваше да кажа, каквото имам да казвам, беше, че *всеки* момент от хотела можеше да излязат татко и майката на Били. Следователно...

— Абе, Лин...?

— Какво? — попита тя, докато втренчено гледаше към входа на хотела.

— Ами, ако... имам предвид, *когато* татко и майката на Били излязат от хотела — започнах притеснено аз, — какво... така де, какво ще правим?

— Ще ги заснемем и ще изпратим видеото в „Скрита камера“ — намеси се Били, преди Лин да каже каквото и да било.

(Тъпата му шега ми докара лека истерия. Но какво да се прави — *всичките* му шеги са доста груби...)

Лин се мръщеше. Не бях сигурна дали заради Били, който „се държеше несериозно“, или заради мен, която се осмелявах да оспорвам авторитета ѝ (т.е. да задавам неадекватни въпроси). Имах обаче чувството, че скоро ще разбере.

Но преди Лин да отвори уста, някой друг заговори.

— Мисля си, хора, че трябва да се правите, че не ви пука...

Това беше гласът на Алфи, който се суетеше над мен с подноса с напитките.

Не можех да вдигна поглед — бях замръзнала на място. Никога преди не бях попадала толкова близо до него. Сърцето ми се преобърна, когато той се надвеси над мен — горещият му дъх докосна лицето ми — за да подаде кафето на Лин.

— А как точно да се правим, че не ни пука? — попита Били. — Например да кажем „Хей, здрасти! Значи вие двамата сте любовници? Абе, споко, няма никакъв проблем!“

— Не, просто имам предвид, че не трябва да хукнете към тях и да им се разкрещите — провлачено продължи Алфи с ленивия си глух глас.

Очите ми се събраха, когато леко загорилата му ръка премина в опасна близост до носа ми. Докато подаваше кутия с безалкохолно на Били, аз се обърнах към Уинслет и маниакално взех да душа въздуха, сякаш се опитвах да вдишам малко от самия Алфи.

— Ако бях на ваше място, просто щях да тръгна по другия тротоар, без да кажа нищо, докато те сами ме забележат. След това щях да ги оставя *те* да ме заговорят... — продължи той и постави пред мен димяща чаша.

— Горещият шоколад е за теб, нали Али?

Налагаше се да отговоря. Щях да изглеждам като пълен простак, ако не го направя. Вече два часа седях на масата, докато всички разговаряха, при което не ми се налагаше да се превръщам в глупачка.

— Мда! — изскърцах аз.

(Превод: „Благодаря!“)

Обърнах лице и се фокусирах в неговото, което се намираше само на сантиметри разстояние от мен. Тези високи и изразени скули, дългият фин нос, бледосивите очи („точно като очите на коли!“ — любезно беше отбелязал веднъж Тор), а устните...

Хм, да се върнем при бледосивите очи. Къде се бяха втренчили точно в този миг?

Единствено в ръката ми, която беше сграбчила коляното на Били.

За пореден път успях да накарам момчето, което *винаги* съм харесвала, да си помисли, че излизам с момчето, което *никога* не съм...

ГЛАВА 22

НАБЛЮДАВАМЕ И ЧАКАМЕ. ОЩЕ И ОЩЕ...

— Колко стана часът? — попитах Лин.

— Почти четири — изломоти тя, без да отмества поглед от входа на „Честъртън“.

Инстинктивно поглеждаше часовника си на всеки няколко минути, а вероятно със сърцето си отброяваше всяка секунда.

— Йееее! — долетя силен глас от дъното на кафенето.

Лин присви очи и хвърли мрачен поглед към двете момчета, които се забавляваха с някаква електронна игра. Наистина беше мило от страна на Алфи да предложи на Били да поиграят, след като последният бе започнал да мрънка нещо за „горкия си баща“. Но половин час по-късно изглеждаше като че ли двамата се кефят на играта малко повече, отколкото приличието *допускаше*, и някак си бяха успели да забравят причината за днешния „излет“...

— Момчета... — взе да дудне Лин, скръстила ръце. — Вниманието им е непостоянно като на всички малки бебета.

— Мда — съгласих се аз.

Макар че — ако трябваше да съм честна — доста се радвах, че двамата се изнесоха от масата. Не смеех поглед да вдигна, камо ли *да кажа нещо* пред Алфи, след като ме видя да стискам коляното на Били.

— Нали не смяташ, че е възможно татко и майката на Били вече да са си тръгнали? — попитах всезнаещата си сестра, докато систематично унищожавах една пластмасова чаша, от която вече бях изпила колата си. (Собствениците на кафенето изглежда се забавляваха да ни черпят, предвид времето, което бяхме прекарвали там и похарчените пари.)

— Да си тръгнат? Как могат да си тръгнат? — каза Лин малко сопнато. — Киснем тук и наблюдаваме входа вече почти три часа. Поне *ти* и *аз*...

— Знам — опитах да се съглася с нея. — Но може да са се измъкнали през задния вход, или нещо такова. Нали разбираш, с цел някой да не ги забележи!

— От една страна — въздъхна Лин, — няма причина да *очакват* някой да ги забележи и проследи, така че е *безсмислено* да се измъкват отзад. От друга страна е безсмислено да се *измъкват* отзад, тъй като не са *филмови звезди*, за бога. Само *знаменитостите* се измъкват през кухнята, в случай, че не си забелязала.

Прости скромните ми умствени възможности, мис Акълийке!
— прищя ми се да ѝ кажа.

Но се сдържах.

— Знаеш ли какво си мислех — наместо това казах, докато зяпах телефонната кабинка на отсрещния тротоар, точно до входа на хотел „Честъртън“. — Роуан сигурно вече е полудяла вкъщи — трябва да я държим в течение какво се случва.

Или *не се случва*. Да наблюдаваш трафика в неделния следобед беше точно толкова интересно, колкото всъщност беше. Тоест — никак.

— Мда, добра идея — кимна Лин.

Напрежението започваше да ѝ личи, забелязах аз. Не само заради прекомерната ѝ дръпнатост (няколко градуса над *нормалната* за нея дръпнатост), но и защото няколко кичурчета коса се бяха измъкнали от издърпаната назад опашка, а Лин *нехаеше* за това.

Накрая заключих:

— Имам някакви дребни. Ще ида да ѝ се обадя оттам — и посочих кабинката отвън.

— Окей — изтощено каза Лин.

Наистина ѝ беше дошло в повече. Обикновено е толкова добра в това да прикрива настроенията си (освен нацупените), та си мисля, че *самото усилие* да го прави я изморява повече отколкото всички нас.

Докато вървах към изхода, хвърлих поглед назад в кафенето и видях как Били е приковал поглед в екрана на електронната игра и трака по клавишите. В същото време Алфи го развеселяваше като широко се усмихваше и показваше блестящия си златен заден зъб.

Коленете ми се подкосиха...

Но трябваше да се взема в ръце, особено след като излязох на свеж въздух (или по-скоро на замърсен въздух, тъй като се намирахме

в Западен Лондон). Налагаше се бързо да прекося улицата и да се пхна в телефонната кабинка, в случай, че татко се появи на вратата на хотела. Наистина не ми допаднаше идеята да се окажа хваната в крачка и да ми се наложи да го атакувам с думите „Какви мислиш, че ги вършиш татко?“ и то в мига, в който под носа ми профучават черни такситата и ме отнасят.

Веднага щом се оказах на безопасно място (и останала без дъх) в кабинката, набрах домашния ни номер и се обърнах да наблюдавам вече съвсем близкия вход на хотела, докато чаках Роуан да вдигне.

— Ало? — чух я да казва.

— Ро? — едва дишах аз. — Аз съм. Чуй ме...

— Не, почакай, Али — толкова се радвам, че се обади! Имам новини... — прекъсна ме тя.

Докато ми разказваше какво е научила, спрях да наблюдавам входа на хотела, а се втренчих в собственото си отражение върху стъклената врата на кабинката. А по лицето ми се четеше: „О, боже, мой!“

Апаратът пиукаше — двайсетте ми пенса свършваха. Но нямаше значение — бях чула всичко, което трябваше.

Оставих слушалката на място и отворих вратата. Но вместо да пресека улицата, се отправих по тротоара право към хотела. Точно преди да изкача няколкото мраморни стъпала, които да ме отведат във фойето, се обърнах към кафенето и видях Лин да седи, където я бях оставила, до прозореца, да се мръщи и да мърда устни — „Какви ги вършиш?“

Нямаше нужда да влизам вътре, за да видя, каквото ми трябваше. От най-горното стъпало можех да погледна през двойните стъклени врати и да прочета таблото с обяви. Там се съдържаха всички подробности за мероприятията, провеждащи се в хотела.

— Значи е истина! — чух се да казвам на глас (много силно) в мига, в който зърнах нещото, за което Роуан ме беше пратила да проверя...

ГЛАВА 23

ДЪЛБОКАТА ТАТКОВА ТАЙНА (ХМ!)

— Ау! Ама наистина — ау!

Това беше единственото, което Санди повтаряше, докато ѝ разказвах цялата идиотска история. (За щастие, в самия ѝ край нямаше нищо идиотско...)

Санди седеше на люлката до Кайра и беше опакована (от майка си) в черно ватирано палто, малко напомнящо на юрган. Изглежда умираше от жегата — бе топла неделна вечер и всички останали седяхме дори без якета.

— Значи с Били сте прекарвали три часа в някакво кафене за нищо? — попита Кайра с леко дразнеща усмивка.

Почти ми се прииска да ида и да я изритам от люлката, на която се поклащаше, но не ми се занимаваше да разплитам кръстосаните си крака и да ставам от земята. А и щеше да е гадничко, при положение, че този в момент почти ми се виеше свят от облекчение.

— Е, не беше съвсем за нищо, нали? — каза Били, кацнал на седлото на велосипеда си и облегнат на кормилото. — Трябваше да проверим какво се случва, ако изобщо нещо се случва!

— Но както казвате, нищо не се е случвало — поне не това, което *вие* двамата сте си мислели! — засмя се Кайра и безразлично отпусна глава върху едно от въжетата на люлката.

През последните две седмици на татковата драма не бях казала нито дума на Кайра. Всъщност не бях казала на никого от приятелите си, с изключение на Санди (защото тя е много добра в свръх-съчувствието) и на Били (просто защото *трябваше*), и си мислех, че това няма да се промени. Но в момента, в който пристигнахме в парка същата вечер, Били изтропа всичко на Кайра — случайно.

Така се подредиха нещата, че с Били си уредихме среща със Санди в Прайъри Парк в седем часа. (Той остана да вечеря у нас — е, след като го въвлякохме в цялата драма, която преди всичко се оказа не-драма, да го поканим да хапне с нас беше най-малкото, което можех

да направя. А Роуан не беше на ред да готви, така че всичко беше безопасно.)

Умирах да кажа на Санди какво сме открили по-рано следобеда, а тя пък умираше да излезе от къщи и от розовата си килия. Затова детската площадка — милостиво опразнена от малки пицци създания по това време на вечерта — беше мястото, където решихме да се срещнем и да си разкажем новините.

Онова, което *не* очаквахме, когато отидохме там, беше да видим Кайра, която се люлееше на люлка и чакаше за среща с Ричи/Рикардо (очевидно все още не беше напълно зарязан). А онова, което *аз* лично не очаквах, беше, че Били изведнъж ще се втурне да дава пълен отчет за всичко, случило се следобеда, което беше предвидено единствено за ушите на Санди. Допускам, че след онзи купон и т.н. Били бе сметнал (погрешно), че двете с Кайра сме напреднали доста повече в приятелството си, отколкото в действителност бяхме. И сами можете да се досетите, че той вече съжаляваше за стореното. Не беше свикнал на надутото и саркастично поведение на Кайра, което със Санди добре познавахме.

— Къде е гаджето ти? Не закъснява ли? — попитах Кайра, за да сменя темата. — Да не би да не си разбрала? Може би те чака на детската площадка до Али Пали. Това е по-близко до дома му...

— Много хитро, само че не можеш толкова лесно да се отървеш от мен! — ухили се Кайра, прозирайки жалкия ми опит да я разсея. — Далече по-интересно ми е да слушам тази история!

Всъщност нямах специално намерение да се заяждам с нея. След последната доза стрес не беше зле да се посмеем.

— Оффф! — Въздъхна Санди изведнъж и съзливлива усмивка се изписа на лицето ѝ.

— Какво оффф? — намръщих се аз, чудейки се на коя точно планета се намира в момента.

— Тъкмо си мислех за Тор — много симпатично от негова страна да разплетете цялата мистерия!

Нали помните, че съм ви казвала как Санди е способна за секунда да обърне всичко на рев? Ами да, изглежда сега се канеше да се разплаче, заради братчето ми. Очите ѝ изглеждаха подозрително влажни. (Да не забравяме, че цяла седмица *беше* болна от някакъв стомашен вирус. А може би в момента страдаше от конюнктивит.)

— Пфу! — изсумтя Кайра. — Та това е най-забавното от всичко, Али! Докато ти и сестрите ти успешно си внушавате, че баща ти е тръгнал по наклонената плоскост, опасното *седемгодишно* хлапе разужнава какво се случва в *действителност!*

— Благодаря ти, Кайра! Продължавай да ми го напомняш! — озъбих ѝ се в отговор.

Само че тя беше права. Наистина изглеждаше доста абсурдно, погледнато от тази страна. Преди всичко, докато с Били, Лин и Алфи прекарахме неделния следобед като герои от „Скуби Ду“ (хм, без самия Скуби Ду) по следите на мошеници, Тор се беше добрал до дъното на загадката само с един ход: т.е. като зададе на точния човек точния въпрос.

— Татко се държи странно — започнал Тор, когато с баба седнали в автобуса на път за Градската ферма. — Имаш ли представа защо?

Както и трябваше да предположа, тя знаела. Почти нищо не убягва на баба, когато се отнася до внуците ѝ или до порасналия ѝ зет.

— Значи баба ти е била наясно? — попита Санди, която беше толкова запленена от историята, че сарказмът на Кайра въобще не достигна до нея.

— Не — отвърнах аз и протегнах крака напред. Щяха да заспят така, както си седях. — Както вече казах, тя също е имала подозрения, че нещо се случва, но едва след като получила съобщението за татко — онова от майката на Били — директно го попитала какво става.

И ето какво *ставало*.

Майката на Били не е имала никакво намерение да забие идеално лакираните си нокти в татко (пфу). Наместо това се оказа, че просто е искала да помогне на приятел и да извърши добрина. Веднъж, преди две седмици, срещнала татко на улицата и взела да му се кара, че никъде не излиза и не води социален живот (откакто мама заминала). Татко изломотил, че е щастлив да си седи вкъщи с всички нас (бог да го благослови!), но майката на Били не го оставила на мира. Накрая успяла да го убеди (т.е. да го изтормози) да отиде с нея и бащата на Били на вечерния курс, който се провеждал всяка сряда.

Какво можел да направи татко? Толкова е сговорчив. Никога не може да откаже на някого, упорит и настъпателен като майката на Били. И така се оказал... къде си мислите?

На кънтри танци.

Знам. Шокиращо е, нали?

— Не е чудно, че баща ви не е искал да ви каже какво прави! — изкиска се Кайра. — Имам предвид — *кънтри танци*, за бога! Колко изтъркано!

Точно така. *Тъкмо* затова не ни е казал къде ходи. Това и заяви, когато разговаряхме с него същия следобед, след като се беше върнал вкъщи и по лицата ни бе прочел, че сме разбрали всичко.

(С Лин и с момчетата го чакахме у дома. След като Роуан ми каза по телефона какво се случва — баба и Тор я осведомили, когато се прибрали от разходката — аз се уверих, че това е истина, като прочетох таблото с обявите във фоайето на хотела. Веднага щом видях афиша „Бална зала: курс по кънтри танци, 13–17 часа“, изтичах обратно в кафенето, разказах на останалите и всички се втурнахме обратно към Крауч Енд.)

— Значи знаете? — срамежливо попита татко, след като го наобиколихме в кухнята.

(Между другото, оставихме го да вярва, че от баба сме научили за неговите паркетни приключения. Да си признаем, че сме го преследвали през половината Лондон, щеше да е твърде тъжно и жалко. Беше от онези моменти, в които благородната лъжа върши работа.)

— Ама татко, как така *кънтри танци*? — изцвърчах аз недоверчиво.

— Знам, *знам*. Дори не харесвам кънтри музика! — засмя се татко, а страните му порозовяха. — Ето защо не ви казах. Беше прекалено смущаващо. А и си помислих, че ще ида само веднъж, за да се укроти Шарън. Това не е обида към майка ти, Били!

— Няма проблем! — ведро каза Били, доволен, че майка му няма таен любовник, а само глупаво хоби.

— Но тогава... — вдигна рамене татко и млъкна.

— Какво тогава? — нетърпеливо го подкани Лин.

— Тогава разбрах — и моля ви се да не ме мразите заради това — че ми е *доста* забавно.

Никой от нас не реагира на това срамно признание. (Макар че на върха на езика ми беше да го помоля *никога* да не си купува каубойска шапка, ако наистина ни обича.)

— Значи родителите ми ходят на кънтри танци? — подсмъркна Били. — И баща ми също, така ли?

Доста е страшничко, нали? Че някакво момче живее под един покрив с родителите си и няма представа какво те правят с живота си. Страшничко, ама ако питате мен — типично.

— Ами да — ти не знаеше ли? — отвърна татко.

Били поклати глава.

— Но баща ти не можа да дойде днес на курса в хотела — продължи татко, — заради болки в гърба.

Били изглеждаше объркан.

— На работа ли се е контузил? — попита го татко.

Били продължаваше да изглежда объркан.

Няма никакъв усет към важните подробности. Ама никакъв...

Освен това Били няма особен усет и към това да си държи езика зад зъбите, както разбрах сега, докато седяхме на детската площадка в неделната вечер.

— Е, Али, ако майка ти някога се върне вкъщи, поне няма да разбере, че баща ти си има друга! — каза Били без грам такт.

Санди шумно си пое въздух, съзнавайки, че не се изисква особена чувствителност, за да се спестяват подобни реплики. Но такъв си е Били.

Забелязах, че Кайра спря да се люлее и присви очи срещу мен, разбрала, че в семейната ми история има тайни, които никога не съм споделяла е нея. Но не ме притисна да ѝ ги разкривам, може би защото и нейното семейство си беше сложно.

А съвсем наскоро разбрах и нейната история... само че няма да ви я разкажа сега. Не мога да се концентрирам върху писането, 'щото татко танцува някакво ужасяващо кънтри и е надул музиката на долния етаж, а Ролф и Уинслет вият наоколо фалшиво като моржове.

Преди да сляза при тях и да заявя на татко, че ще се оплача пред социалните служби от упражняване на изключителен психически тормоз върху деца (нямам друг начин да опиша тази музика), *трябва* да кажа, че Били беше доста прав. Радвам се, че ако мама се прибере — усмихната, загоряла и с разперени за прегръдка ръце — единствената любовна история, за която ще чуе, ще бъде тази на баба и Станли (очевидно развиваща се добре).

Също така искам да кажа, че колкото и да обичам Били като брат, *изключително много* се радвам, задето няма да ми стане такъв.

Това наистина би било *много* странно...

До следващата ни среща ви оставям с няколко супер-съвета за избягване на неудобни ситуации и предотвратяване на конфузни моменти:

1) **ВИНАГИ** дръжте тампоните си в сигурно закопчан несесер — те си имат собствен живот и може да изскочат от чантата ви, когато най-малко го очаквате.

2) **ИЗБЯГВАЙТЕ** домашно приготвени „коктейли“ по купоните, освен ако не искате да ви стане ужасно лошо.

3) **НИКОГА** и на никого не казвайте, че баща ви танцува кълтри танци...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.